

Εβδομάς 24

Σ Β'.

ΑΘΗΝΑΙ 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1929.

ΑΡ. 88.

ΓΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ
ΟΠΤΙΚΑ ΚΑΙ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Η δοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ είναι προστατευτική κατά της δονταλγίας, της σήψεως και της ούλιτιδος.

Η χρήση της επί του ενός τρίτον ξηρής ψήκτρας επαρκεί όπως απαλλάξει το στόμα των υπολειμμάτων των εν αποσυνθέσει τροφών, διαλύει το επίστρωμα και καταστρέφει τους φορείς της σήψεως

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΤΡΕΠΑΡΣΟ

Ειδικόν Γαλλικόν φάρμακον κατά της Σηψικής Εγχεκριμένης παρὰ τοῦ Ἱατροσυνηδόνος Ἑλλάδος καὶ τῆς Φαρμ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισίων. Ἀντιπρόσωπος

Υἱοὶ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ Σ^α Πειραιᾶ

Ἐπιστημονικαὶ ὁδηγίαι παρὰ Συφιλιολόγῳ Φωτίῳ Μοσχούλᾳ Ἀθῆναι, Σακευτῶν ἐπίσης καὶ εἰς τὸ Ἱατρεῖον ὁδὸς Χαριλάου Τρικοῦπῃ 14.

ΥΣΤΑΝ

τὸ Νέον Γαλ. φάρμακον ΥΣΤΑΝ (ΚΑΡΒΟΝΑΤΟΣ) τὴν χρονίαν Κυστίτιδα καὶ βλεννόρροον

URODOL

Ἐφθασε τὸ νέον Γερμανικὸν φάρμακον κατὰ τὰς ἀρθριτισμῶν, ρευματισμῶν, ψαμμιασμῶν, ριόσκληρωσεως, λιθιασεως, παχυσαρκίας

ΑΠΕΙΡΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΠΑΡΑΦΥΛΑΣΣΟΥΝ

ὑπὸ μορφὴν μικροσκοπικῶν ἐντόμων.

Ἀποφεύγετε τούτους καταστρέφοντες συστηματικῶς: Στεγόμενιγες, Κουνούπια, Σκνίπαις. Κατσαρίδαις κ.λπ.

το BLACK FLAG

ἐξολοθρεύει τὰ ἔντομα καὶ μέχρις ἐνός ἐξασφαλίζει τὴν οἰκιακὴν γαλήνην καὶ ὑγίαν

Τὰ δοχεῖα μετὰ τὴν Μαύρην Σημαντικὴν σὲ Κόκκινον φόντο πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία, Ἐδωδιμπολεῖα, Σιδηροπολεῖα, Γεν. Ἀντιπρ. Κουρκουμέλης, Φωκὸς καὶ Σ. Ἡπειροῦ 45—Τηλέφ. 11-71

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νοσσοῦ 17
(ΟΠΙΘΕΝ ΑΡΙ. ΜΟΥΣΕΙΟΥ)
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪ

ΕΒΔΟΜΙΑΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Β'

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Ἑσπερινὸς Δρχ. 100

Ἑσπερινὸς Δρχ. 15 & Δ. 4

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΔΥ ΔΡΑΧ. 2

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΛΑΪΚΕΣ ΑΓΟΡΕΣ

καλλιτέρεψι τῆς ζωῆς τῶν δύο αὐτῶν τάξεων πού δυστυχῶς σήμερα πραγματικά.

Ἄς σταματήσουμε λοιπὸν ἴσως ἂν καὶ ἂς δοῦμε τὸ τί γίνετε.

Ἐλπίω πὺς ἀπὸ τῆς πρώτης γραμμῆς μου θὰ καταλάβετε πὺς τὸ σημερινὸ θέμα τῆς σελίδας αὐτῆς εἶναι ἡ Λαϊκὴ Ἄγροσ. Ἄγροσ πὺς ἀρχισαν νὰ γίνονται τελευταῖα στὴν Ἀθῆνα, ὅπως θέλω ἐπίσης νὰ ἐλπίω πὺς οἱ περισσότεροὶ σας πῆγατε, ἂν ἔχι ἀπὸ τίποτε ἄλλο, τοῦλάχιστο ἀπὸ περιέργεια καὶ ἀπὸ ἐνδιαφέρον. Ἐγὼ πῆγα τρεῖς φορές ἴσως σήμερα, καὶ ὁμολογῶ πὺς κάθε φορὰ ἐβλέπα καὶ κατὰ καινούριο, χαρμόμονα περισσότερο, καὶ αὐτὸ γιατί παρ' ὅλο τὸ μπουκόσι πὺς μερικοὶ ἐνδιαφερόμενοι θέλησαν νὰ κάνουν, ἡ ἄγορὸς αὐτῆς ὁλοένα καὶ γίνονται καλλιτέρες, καὶ πλουσιότερες.

Μὰ ἐκτός ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ πὺς παρουσάζουν, εἶναι καὶ ἓνα πρᾶγμα ἀρκετὰ διασκεδαστικόν. Βλέπετε κανέναν καὶ μεθαίνει ἓνα σορὸ εὐχάριστα πρᾶγματα. Κάθε μέρα τὸ ἐπαύριον ἀλλάζει τόπο. Σήμερα στὸ Θηρεῖο, αὐριο στὴν Πλατεῖα Ἀγάμων, μεθαύριο στὴν Λεωφόρο Ἀλεξάνδρου καὶ σ' ἓνα σορὸ ἄλλες πλατεῖες, ὥστε νὰ μποροῦν ὅλοι νὰ ἐπωφεληθῶν τῆς εὐκαιρίας καὶ τῆς φτηνείας, χωρὶς νὰ δροσκωντα γι' αὐτὸ στὴν ἀνάγκη νὰ κάνουν ἓνα δόλοιο ταξεῖδι. Μὰ πλατεῖα λοιπὸν, ἢ ἓνα ἄλλο πὺς ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, φρόντισε ἀπὸ πρὶν νὰ δάλλ νὰ καθορίσουν καὶ νὰ χορῶσουν μ' ἀσπρὲς γραμμῆς σὲ διαφορὰς θέσεις πὺς πρέπει νὰ καταλάβουν οἱ πολῆτες. Ἐκτός ἀπ' τὸ χάρισμα αὐτό, ὑπάρχουν καὶ πινάκιδες πὺς γράφουν τὰ πωλούμενα προϊόντα.

Ἐδῶ διαβάει κανένας «Λαχανικά» καὶ δροσκατα ξαφνικὰ χαμένος κυριολεκτικὰ μέσα σὲ στίδες κοκκινογούλια, κουνιά, κρεμμύδια, πατάτες, μαρούλια, φασουλᾶκια, ἀγκινάρες, κολωνόκαρα.

Λίγο παρακάτω ἔρχονται τὰ «Πουλερικά». Χωριάτες ξεκινώντας νύκτα ἀπ' τὸ χωριὸ τους, ἔφαζαν καὶ ἔχουν ἀραδιάσει, κόττες, γαλοῦς, πετεινοὺς καὶ ἀγὰ φρέσκα — καὶ ἀσφαλῶς φρέσκα καὶ ὅχι σὰν αὐτὰ πὺς ἀγοράζει κανένας στὴν ἀγορὰ καὶ σὺν μπαζάλη καὶ πὺς κινδυνεύει τῆς περισσότερης φορές νὰ δοῇ μὲ σα δόλοιο ποῦλη.

Ἀκολουθοῦν παρακάτω τὰς Ὀπωρικάς, τὰ Ἑδωδιμα.

Στὰ τελευταῖα αὐτὰ βλέπει κανένας ἀμέσως ἀμέσως τὴν διαφορὰ! Βέβαια ἀγοράζοντας ἓνα πορτοκάλι διὰ δεκάρες φτηνότερα δὲν εἶναι καὶ τόσο σπουδαῖο πρᾶγμα, μὰ ἀγοράζοντας μὰ διὰ οὗτι 3 δραχμὰς φτηνότερο, ἔ! ἀσφαλῶς εἶναι κατὰ.

Καὶ δὲν εἶναι μόνο αὐτό: τῆς ἰδίας διαφορῆς τῆς ἔχετε σ' ὅλα περὶ τὰ ἄλλα εἶδη. Ἀγοράζετε σαποῦνι κατὰ δύο δραχμῆς φτηνότερα, μακαρόνια κατὰ τέσσερις.

Καὶ τώρα ἂν πάρετε τὸ ἱσοῦνιο ἐνὸς ἐργάτου μὲ ἡμερομίσθιο 60 — 80 δραχμῶν ἢ ἐνὸς ὑπαλλήλου μὲ μισθὸ 1200 — 2500 δραχμῶν, καὶ ἀλλάξετε τῆς τιμῆς μονάδιον ὅλων αὐτῶν τῶν εἰδῶν, θὰ δῆτε τί οικονομία θὰ μπορεῖ νὰ δοῇ, καὶ πόσες ἄλλες ἀνάγκες θὰ μποροῦσαν νὰ καλύψουν ἢ μικροδιαφορῆς αὐτῆς τῶν διαφορῶν τιμῶν, πὺς πρὶν ἀποτελοῦσαν πραγματικὰ προβλήματα πρὸς ἐξίσωσιν.

Τὴν πρώτη μέρα ἡ ἄγορὰ καὶ οἱ πολῆτες περιορίστηκαν μόνο σὰ τροφίμα, σιγά-σιγά δὲμος ἀρχισαν νὰ πωλοῦν καὶ ἄλλα πρᾶγματα: Σκεπὴ κουζίνας, τσίτα, χασέδες καὶ ὑφάσματα ἀκόμα, καὶ ἂν ἐξακολουθήσῃ τὸ πρᾶγμα αὐτό, μὲ φαίνεται πὺς δὲν θ' ἀργήσουμε νὰ δοῦμε καὶ ἄλλα πολλὰ εἶδη.

Μερικοὶ ἀπὸ σας, ἴσως ποῦν: πὺς εἶναι δυνατό; γὰ νὰ πωλοῦνται ἔτσι φτηνά, δὲν θάνα καλά. Μὰ στὴν σκέψιν σας αὐτὴ θάνα νὰ πὺς δὲν εἶναι σωστὴ. Κι' αὐτὸ γιατί, ἂν οἱ πολῆτες καὶ οἱ παραγωγοὶ ξεπερνοῦν τῆς τιμῆς τῶν, δὲν τὸ κάμνουν οὐτὲ μὲ ἔμψια, οὐτὲ νοθεύοντας τὰ εἶδη τους. Ὅχι! τὸ κέρδος γι' αὐτοὺς εἶναι διὰ πωλοῦν τὸ ἐμπορεύμα τους τοῖς μετρητοῖς καὶ σὲ μεγάλης ποσότητες, καὶ ἀντὶ νὰ χάσουν μὲ δόλοιο μὲρος στὸ μαγαζὶ τους πωλῶντας διὰ διὰ εἰς καὶ κεκομίζοντας ἀπὸ τρεῖς δραχμῆς, ἔξη δραχμῆς, πωλοῦν τριπλά, σορᾶτα διὰ εἰς καὶ κεκομίζοντας ἀπὸ πέννητα λεπτά, δεκαπέντε ἢ εἰκοσι δραχμῆς. Βλέπετε λοιπὸν πὺς σορὸ συμφέροι τοῖς ἀγοραστέας ἄλλο τόσο συμφέροι καὶ στοὺς πωλητῆς, ἴσως μάλιστα γι' αὐτοὺς ἡ ἄγορὸς αὐτῆς εἶναι πὺς συμφερτικὴ παρὰ τὰ καταστήματα τους.

Μὰ ἀπ' ὅλα τὸ σπουδαιότερο, εἶναι πὺς δὲν κινδυνεύετε νὰ πάρετε μπαζάτικα πρᾶγματα. Δὲν μένει τίποτε, καὶ ἔτσι δὲν βρίσκεται εἶναι ἀσφαλῶς φρέσκο.

Μὲ καὶ γινώσκῃ μου, μὲ ἔλεγε διὰ πηγαίνοντας στὶς δεκά δὲν μπορεῖ νὰ δοῇ τίποτε, γιατί εἶχαν ἤδη πωληθῇ.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ λόγοι πὺς ἔκαναν τὸν κόσμο νὰ τρεῖται ἐνθουσιασμένος καὶ νὰ πλημμυρίζῃ τῆς «λαϊκῆς αὐτῆς ἀγορῆς», πὺς ἀσφαλῶς πὺς πρέπει κατὰ ἀποστήσει, καὶ αὐτὸ γιατί μὲ τὸν ποδοῦ αὐτὸ ἔχτος πὺς φτάνουμε τὴν ἑσπέρην καὶ πῶν κατὰ κατὰ τὴν ἀσχετοκροδία καὶ τὸν τοκογλυφισμό, δίδουμε πᾶρος στοὺς ὑπολοίτους ἐμπόρους νὰ τοὺς μιμηθοῦν καὶ νὰ ἔχουμε σὲ λίγο κοντὰ στὶς ἀγορῆς τῶν τροφίμων, καὶ «λαϊκῆς ἀγορῆς» σοῦζων, ἐπιδόλων, χαλῶν καὶ ὅλων τῶν ἄλλων εἰδῶν, πὺς θὰ φέρουν τὴν καλλιτέρεψιν τῶν δῶν τῆς ζωῆς.

Ἄς εὐχηθῶμε λοιπὸν νὰ ἔχουμε καὶ νὰ πολλαπλασιάζονται ὁλοένα.

Νίκος Νικολαΐ

Φρικιαστικά διηγήματα

Pierre Mac Orlan

Η ΦΛΑΜΑΝΔΗ

Από το παράθυρό της η Νιτοίνα εθάρμαζε την πλατεία που ο ήλιος την έκαμνε εκθαμβωτική. Μακριά, πίσω από τα ψηλά μονώματα που τριγύριζαν τους δημοφώνους κήπους, τα λειβάδια άλωναν τα πολύτιμα άνθη του εδάφους τους, πέταλο προς πέταλο. Τα κυπαρίσσια μακρουλά σαν πινέλα έδιναν στον αέρο ούρα-νό της Σιένης, μέσα στους άγρους, σβέλτοι έφηβοι επέστρεφαν από το κυνήγι τα κυνηγετικά σκυλιά τους ξεπερνώντας με το κεφάλι χαμηλά και τη γλώσσα κρεμασμένη.

Η κυρία Νιτοίνα άφησε ένα στεναγμό, έπειτα άπληστη με χαριτωμένη κίνηση της κεφαλής, γιατί ήταν ευγενική κοπέλλα, στον χαρετισμό κάποιου διαβάτη. Ο άνθρωπος κοινοστάθηκε μπροστά στην πυρωμένη πλατεία όπου τα περισσότερα κυνηγιόντουσαν, χαρούμενα.

Και μπροστά σ' αυτό το τοπίο που δεν το ένοιωσε, μα που το κατέλασε μεταξύ των όμοιων φρασμάτων που έντυναν το κορμί της, η Νιτοίνα, από τον ίσσιο της κάμαράς της άκουε το νερό να τραγουδά μέσα στο μαρμαρένιο συντριβάνι της στέρας της και με την ψυχή καταλυτημένη χάιδεψε τη μικρή άσπρη της σκυλίτσα, ξαπλωμένη στα πόδια της κάτω από μιά ήλιωλη άχτιδα.

Στο εσωτερικό του σπιτιού άκούγονταν γυναικεία γέλια. Κατόπι ένας άντρας τραγούδησε σε μία τραχεία γλώσσα του Βορρά. Η Νιτοίνα έκλεισε τα μάτια και ξανάφησε το παρελθόν της που την έκανε να νοσταλγεί τη φτωχική ζωή της.

Η Σενιορίτα Νιτοίνα ήταν ξανθιά, μ' ένα χρωμά λευκό, χλωμό σαν χρυσοπράσινο, και το χρωμά των μαλλιών της μιλούσε για την καταγωγή της. Άλλοτε, και αυτό δεν ήταν πολλός καιρός πριν ονομαζόταν με τ' όνομα της μητέρας της: Βερμόλεν. Είχε γεννηθεί στην Μπρούξ της Φλάνδρας, μ' έγνωριζε όλες τις ιστορίες του εύθυμου Ούλενσταϊνελ και της τυφροφής συντρόφου του, της Νέλ, που ήταν γλυκεία με την ξανθή σάρκα της, με τα παρθενικά της μάτια, και τα χρυσά της μαλλιά. Τα παιδικά της χρόνια ήταν όμοια όπως και των συντρόφων της. Η τρωινές της συντροφισσες, η Αντίλβα Σέρρα και η Κορνέλια Γκράφο, μπορούσαν όπως και αυτή να κατηγορούν τους άντρες, και να κλαίνε την κακή μοίρα. Η κοινές λίστες τις ένωσαν κάποτε, μα ούτε η Αντίλβα, ούτε η Κορνέλια μπόρεσαν να μάθουν ποτέ την ιστορία αυτής που οι άντρες δώμαζαν Νιτοίνα και η γυναίκες της επαγγέλματός τους: η Φλαμανδή. Η μικρή Βερμόλεν έγινε ολη την Εύρώπη που την συνέκρινε με το σύμπαν, συνοδευόμενη από ένα φίλο της που την έφερε στο Παρίσι. Η νέα ήρθε ρακή στα καπνιά αυτής της πολιτείας με συντρόφους, τότε γλεντζέδες, τότε άγριους, που κακομεταχειρίζονταν τα κορίτσια και κατέστρωναν τις υποθέσεις τους σε απάχη διάλεκτο. Τα όνομά τους έμειναν στην ποτή μνήμη της Βερμόλεν: Ο Τζόν Κορνέ ντ' Αρράς, ο Μοντινί, ο Βιχλόν, ένας φτωχός υπάλληλος συμβολαιογράφος, που η ανάμνησή του την έκανε να γέλια χωρίς λόγο. Στη Γερμανία, στο Βάδεν, έγνωρισε την ευτυχία. "Επειτα επέστρεψε στη Βουργουνδία, στο Νιζόν απ' όπου ξεδιώχθη κυνηγημένη από τους χωροφύλακες εξ αιτίας κάποιας υποθέσεως κλοπών νομισμάτων. Για πρώτη φορά η Δημοκρατία της Φλωρεντίας, της οποίας ο Κορμάς των Μεδιόων ήταν τότε άρχηγος, έδεχθηκε την περιτλανομένη τυχοδιώκτρια. "Επειτα η Βερμόλεν ήρθε νερό και ξύδι πάνω σε μία τοίχωση γαλέρα, έγνωρισε τις προσβολές των Καταλάων, και τέλος έγινε στη Σιένη για να εγκαταστήσει εκεί την ανάληψη ύπαρξής της. Η τύχη ευλόγησε την Φλαμανδή, που δεν ήταν ακόμη παρά δέκα οχτώ χρονών. Άλλα από δέκα

τριών χρονών έδοκίμασε την τραχεία ζωή των απάχων και έγνωριζε της κρυφές πονηριές που κάνουν τους άντρες να χάνουν τη θέλησή τους.

Από την ημέρα που η ξανθιά της δημοφιλής άρχισε να θριαμβεύει στη Σιένη, τα τσεκίνα, τα περιδέραια, και τα πολύτιμα ύφασματα έστιβάζονταν μέσα στα σεντόνια της εταίρας. Ήταν διάσημη, και οι ποιητάι έγραφαν ποιήματα προς τιμήν της, που εκολάευαν την μεταδοξία της. Άλλα και μ' αυτά τα τέσσερα χαρίσματα εκέρδιζε εύκολα το χρυσάφι, που έπειτα από τον Πιέρ Λαβενί, τον φίλο της, άναποδσε με πάθος.

— Α! μεσίρ, ανεφώνησεν η Νιτοίνα άναστηδώντας.

— Ένας άντρας μπήκε στο δωμάτιό της, ένας Φλωρεντινός νεαρός, με φρίσσοντα χέλη, το

Η Φλαμανδή.

πρόσωπο λείο και το δέρμα χλωμό πλαισιωμένο με μία μαύρη γενειάδα.

— Α! μεσίρ, επανέλαβε η Φλαμανδή, με τρομάξατε. Η καρδιά μου έπαισε πιά να χτυπά.

Ο σιρ "Αντρεά κτύπησε προσεχτικά τη νέα, σήκωσε τους ώμους και άρχισε να δηματιάζει μέσα στην αίσθηση. Η μικρή άσπρη σκυλίτσα έδάγκωσε τις φτέρνες του. Με το μέτωπο οντισμένο, εκάθισε επί τέλους και δούλωσε μια καστίνα που είχε άποθεσει μπαίνοντας πάνω σ' ένα μπαούλο. Την άνοιξε και χί-λοι μικροί ήλιοι άστραφταν στα μάτια της Νιτοίνας. Σηκώθηκε και άρχισε να χτυπά τα χέρια.

— Φοφήμ! είπε ο σιρ "Αντρεά.

Η Νιτοίνα σήκωσε επάνω του τα όρτια παρθενικά της μάτια.

— Δεν είστε πολύ ευγενικός σήμερα, μεσίρ "Αντρεά. Τι έκανα τέλος πάντων για να προκαλέσω μια τέτοια όργη;

Ο σιρ "Αντρεά, έσταξε χοντρές στάλες ιδρώτα.

— Έμάζεψα, είπε, εκεί μέσα όλα τα κομμάτια της μητέρας μου.

Η Νιτοίνα πέρασε τριγύρω στον άδρό λαϊμό της ένα περιδέραιο από σμαράγδια, που το φερμουάρ του παρδστανε ένα θαλάσσιο φτερωτό άλογο.

— Δεν είμαι άρκετά όφρα, μεσίρ;

Ο σιρ "Αντρεά επρότεινε τα στρουγγυλέ-

να χέλη του και άνεμενε ένα πιά που δεν του επαίσαρεν δαίλον.

Ήταν τρελλός από έρωτα γι' αυτήν που ήθελε να άποστήσει από την αμαρτία της. Της είχε προτείνει άπονηματάκια την άπαγγή και να ήσουν μαζί σε όλες τις κτήσεις του, στα περφόρα της άμαρτίας. Η Φλαμανδή έβγαλε σαν ένας άγριος άγριομαϊνός από τη μία μεριά της που της προσέφεραν οι τρελές έρωτας, και από την άλλη την έλπιση της άμαρτίας "Αντρεά! Έπρότεινε τα χέρια της, στικής πελατείας της. Και ο σιρ "Αντρεά ράβωνε κ' έρχόταν πάνω να προσκολληθεί στερεότυπη άνοιξη της Νιτοίνας.

— Έχεις ένα έρωστή, είπε άναμνηστικά ο ρεντινός, ένα προαγγό από την πα- σου. . . που θα τον ξεκολλάσω άν-

— Εύραζε να βρή τις κατάλληλες λέξεις, δι- ηζε τα γένητα του διαγωνίζοντας το

— Η "Αντίλβα Σέρρα μίλησε, σπασ- Νιτοίνα: έπειτα πρόσθεσε δυνατά: Κι ε- δούλη αυτό, μεσίρ, τίποτε δεν διακαί- όργη σας.

— Επαίξε όλοένα με τα περφόρα και έ- γαρτιάρα που κινούσαν άναμνηστικά το

— Τότε ο σιρ "Αντρεά, άποκαθήκε άπό- — Είναι για σένα, Νιτοίνα. Σου έ- στ' αλήθεια!

— Άλήθεια; είπε η νέα έκπληκτη.

Ο Φλωρεντινός άναμνηστικά. Η Νι- χτυπούσε τα χέρια της, χοροπηδούσε ά- μοιρό παιδί και φώναζε: "Πώς θα πά- να σπρώξω όλα αυτά τα όρτια από

Μα ήδη ο σιρ "Αντρεά, την άρπαξε λαϊμό και την ξάπλωσε απαλά στο έδα- Τοποθέτησε το ένα του χέρι πάνω στ

στομά που τον έδάγκωσε σκληρά και με τ- τράβηξε το στήθεό του. Μέσα σ' α- άγρια πάλι, ο ένας μιστός της Βερμό- καλάνθη, δείχνοντας τη θέση όπου

νατά η καρδιά.

— Α! άτιμή! "Α! έλεινέη!

Μ' ένα χτύπημα του σπλήντος ο έ- νος άνοιξε το ήδονικό στήθος, άπέσπ- καρδιά και την πέταξε μέσα στο δωμα- πειτα πήρε τα περιδέραια, τα πολύτιμα

οιτάρια, τα θρακίδια και τα διαμάντια, τα τοποθέτησε φρενκίς δολιχέας

— Ο σιρ "Αντρεά κτύπησε το πτώμα της

μανδής, και χωρίς να προσπαθήσει να

δαγκωνές της μαρμαριμένης σκυλίτσας,

να θορηγή και να μοναχική αν έρω- να! ούρλιαζε κείνος. . . Σειρήνα μου, σπ- τα μου! φτωχό μου λουλούδι!

— Η φωνή του άνέβαινε σαν την κορυφή

σκούλον που γαίγριζε προς το φεγγάρι

ταν αυτή τη στιγμή που η Κορνέλια Γ- και η "Αντίλβα Σέρρα, άπαλυνμένες

φρενκ παρακολούθουν από το δώμα

— Έτσι πέθανε μακριά από την πατρίδα

η σενιόρα Νιτοίνα, Φλαμανδή τυχοδιώ- ναίκα όφρα μ' άγρυπνήση. Κερνήματα

πλά, και άν αυτή η ιστορία μαρτυρείται

— Ήταν η "Αντίλβα Σέρρα που διαπύχθη

και ήταν ο "Αντόνιο Βεκαρέλλα που έ- στη μνήμη της μικρής Φλαμανδής, διαπύ-

— Εύχομαι, Νιτοίνα, να

μα σου να μου είπες από

λέττες και πάνω στο

θ η σου να μη βαραίνω

μια βαρεία πέτρα. . .

ΠΙΕΡ ΜΑΚ. ΟΡΛΑΝ

ΑΛΙΚΗΣ Ο'ΥΓ'ΑΛΙΑΜΕΣΟΝ

ΟΙ ΣΚΛΑΒΟΙ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΕΝΑ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΡΜΕΝΟ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

[Τὰ προηγου-
μενα. — Ο Άγγλος κιν-
ηματογραφικός συγγρα-
φείς Μάλκολμ Άλστερ

δούλεται στο Χόλλυγουντ, όπου τον προ-
σεύλασε η "Παραμύθη" για να γράφει
ένα σενάριο αντί κολοσσικής άμοιβής.
"Άλλα το έργο του δεν εκάθη κατάλληλο
και ο νεαρός Άγγλος είναι άπορροισμέ-
νος να γράφει αδόξως στην Άγγλία. Στο
Χόλλυγουντ έχει γνωρίσει με μία νεαρή
και μυστηριώδη άγνωστη, που ερράζεται
στο έπιτάκιον "Μονπαρνά" ως πολί-
τρια σαρδέτιον. Υπέρ της άγνωστης
αυτής προσπαθεί να κερδίσει το ένδιαφε-
ρον της πλουσίας θείας του, της Λαίδης
Γκαίτης].

(Η συνέχεια).

Άλλα τώρα ήξερε πως για καλό του, και
για καλό της προστατευμένης του, έπρεπε με

— Μα είσαι δέλι μου, προχωρείτε πάρα πο-
λύ. Την μίς Σμύθ, όπως θέλει να την ονομά-
ζουν εδώ, την είδα μόλις μία φορά. . .

— Όπως θέλει να την ονομάζουν; "Όποτε
δεν είναι το πραγματικό όνομά της;

— Δεν είναι, όχι. Σκεφθήτε πως τόνωμα αυ-
τό της πόρτα εγώ για να μην την εκθέσω...

— Ποιόν περιέγραψα; Είπε και πάλι, η θεία.
Και πού είναι το πραγματικό όνομα της δε-
σποτικής αυτής; άν μου έπαρτεπής να σέ φω-
τίσω;

— Δυστυχώς, είπε ο Μάλκολμ, άνόηθηκα να
μην το πω. Μόρεσα όμως και της έκαμα κά-
ποια χάρη κ' έλαψω να κερδίσω σύντομα την

έπιστολή της, ώστε να μάθω και τόνόμα
της κ' όλη της την ιστορία. Θέλω όμως να
πάρω το δικό σας ενδιαφέρον γι' αυτήν γιατί

έχω πως το φτωχό αυτό κορίτσι έχει ανάγκη
από κάποιο χέρι — ένα γυναικείο χέρι — να

την διατηρή εδώ στο Χόλλυγουντ όπου δεν
έχει κανένα και όπου ήρθε πριν από λίγες

μέρες.

— Θα φροντίσω ευχαρίστως γι' αυτήν, ά-
ναμνηστικά μου παιδί, υποσχέθηκε η Λαίδη Γκαί-
της χωρίς μεγάλο ένδομισμό. Θα μου επι-
τρέψετε όμως να σου πω ότι δεν σου ταιριά-
ζουν τέτοιες γνώμες;

— Και όμως κάτι μου λέει, προσπάθησε να
την πείσει ο Μάλκολμ, πως θ' άποδειχθί στο τέ-
λος ότι είναι κάποια μυστηριώδης πριγκίπισ-
σα. Και ξέρω, θεία Κάτη, τη συμπάθεια που

πρέπει για τους πριγκίπας.

— Θα δοίμε, θα δοίμε, απάντησε η Λαίδη
Γκαίτης μ' ένα τρόπο που εσήμαινε εδ ά δ ω.

VI

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΖΕΙ ΜΕΣ' ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Μόλις ο Μάρκο Λοπέξ άπομακρύνθηκε από
την τραχεία της Λαίδης Γκαίτης, διενύθησε

στο δωμάτιό του τη λευκή φανέλα. Έδωσε τον αρι-
στό του ώμο να κερδίσει το λαικό φίλου του Λός "Αν-
τίλβα και έζησε κάποιο ρεπόρτεζ Τζένινγκς.

— Έπειτα του, έπληρωσε, πως τον ζήτηε ο
Μάρκο Λοπέξ.

— Έπιασε Λοπέξ, έδω ο Τόμ Τζένινγκς,
άναμνηστικά σε λίγα λεπτά μία δυνατή φωνή.

— Όχι, πολύ σπουδαία, μα υποσχέθηκα να
τη πληροφορή για ό,τι ενδιαφέρον συμβαίνει

εδώ, απάντησε ο Λοπέξ με τα καλύτερα του
έγγραφα. Κι άν δεν σε ενδιαφέρει πολύ το

πρόσωπό για το οποίο θα σου μιλήσω θα μου
πάρω την χάρη να γράψω μερικά γραμμές και

αυτό στην εφημερίδα σου. Έχω το λόγο
και νομίζω πως σίκακα άρκετές χάρες

κ' έχω. Πρόκειται για κάποια Λαίδη Γκαίτης
που ήρθε άπ' την Άγγλία και άναμνηστικά

«Άμπασαντέρ». Δεν είναι νέα κ' όμορφη άλ-
λά είναι ντυμένη στα Παρίσια και τα διαμαν-
τικά της — άν είναι αληθινή — είναι υπέροχα.

— Όλ ορίτ, ήτο η απάντησης του Τζένινγκς.
Θάρτω άμέσως στο «Μονπαρνά» κ' έλαψω
να μου πη τίποτε ενδιαφέρον για την εφημε-
ρίδα.

— Καλλίτερα να της τηλεφωνήσεις σε καμ-
ιά ώρα στο ξενοδοχείο της, είπε ο Μάρκο,
γιατί μου φαίνεται πως θα φύγει σύντομα από

δώ. Κάθετα με τον κύριο Άλστερ τον συγ-
γραφέα ο οποίος δεν μου φαίνεται πολύ έν-
δομισμένος με την παρέα της. Δεν ξέρω άν

είναι συγγενείς και για ποιο λόγο την περιβάλ-
λει με τόσες περιποιήσεις. Φυσικά μην αναφέ-
ρεις τ' όνομά μου.

— Μείνε ήσυχος, ήταν η απάντησης του δη-
μοσιογράφου ενώ έγινε να την τηλεφώνω.

— Η συνέχεια.

Άλλα τώρα ήξερε πως για καλό του, και
για καλό της προστατευμένης του, έπρεπε με

— Μα είσαι δέλι μου, προχωρείτε πάρα πο-
λύ. Την μίς Σμύθ, όπως θέλει να την ονομά-
ζουν εδώ, την είδα μόλις μία φορά. . .

— Όπως θέλει να την ονομάζουν; "Όποτε
δεν είναι το πραγματικό όνομά της;

— Δεν είναι, όχι. Σκεφθήτε πως τόνωμα αυ-
τό της πόρτα εγώ για να μην την εκθέσω...

— Ποιόν περιέγραψα; Είπε και πάλι, η θεία.
Και πού είναι το πραγματικό όνομα της δε-
σποτικής αυτής; άν μου έπαρτεπής να σέ φω-
τίσω;

— Δυστυχώς, είπε ο Μάλκολμ, άνόηθηκα να
μην το πω. Μόρεσα όμως και της έκαμα κά-
ποια χάρη κ' έλαψω να κερδίσω σύντομα την

έπιστολή της, ώστε να μάθω και τόνόμα
της κ' όλη της την ιστορία. Θέλω όμως να
πάρω το δικό σας ενδιαφέρον γι' αυτήν γιατί

έχω πως το φτωχό αυτό κορίτσι έχει ανάγκη
από κάποιο χέρι — ένα γυναικείο χέρι — να

την διατηρή εδώ στο Χόλλυγουντ όπου δεν
έχει κανένα και όπου ήρθε πριν από λίγες

μέρες.

— Θα φροντίσω ευχαρίστως γι' αυτήν, ά-
ναμνηστικά μου παιδί, υποσχέθηκε η Λαίδη Γκαί-
της χωρίς μεγάλο ένδομισμό. Θα μου επι-
τρέψετε όμως να σου πω ότι δεν σου ταιριά-
ζουν τέτοιες γνώμες;

— Και όμως κάτι μου λέει, προσπάθησε να
την πείσει ο Μάλκολμ, πως θ' άποδειχθί στο τέ-
λος ότι είναι κάποια μυστηριώδης πριγκίπισ-
σα. Και ξέρω, θεία Κάτη, τη συμπάθεια που

πρέπει για τους πριγκίπας.

— Θα δοίμε, θα δοίμε, απάντησε η Λαίδη
Γκαίτης μ' ένα τρόπο που εσήμαινε εδ ά δ ω.

— Η συνέχεια.

Άλλα τώρα ήξερε πως για καλό του, και
για καλό της προστατευμένης του, έπρεπε με

— Μα είσαι δέλι μου, προχωρείτε πάρα πο-
λύ. Την μίς Σμύθ, όπως θέλει να την ονομά-
ζουν εδώ, την είδα μόλις μία φορά. . .

— Όπως θέλει να την ονομάζουν; "Όποτε
δεν είναι το πραγματικό όνομά της;

— Δεν είναι, όχι. Σκεφθήτε πως τόνωμα αυ-
τό της πόρτα εγώ για να μην την εκθέσω...

— Ποιόν περιέγραψα; Είπε και πάλι, η θεία.
Και πού είναι το πραγματικό όνομα της δε-
σποτικής αυτής; άν μου έπαρτεπής να σέ φω-
τίσω;

— Δυστυχώς, είπε ο Μάλκολμ, άνόηθηκα να
μην το πω. Μόρεσα όμως και της έκαμα κά-
ποια χάρη κ' έλαψω να κερδίσω σύντομα την

έπιστολή της, ώστε να μάθω και τόνόμα
της κ' όλη της την ιστορία. Θέλω όμως να
πάρω το δικό σας ενδιαφέρον γι' αυτήν γιατί

έχω πως το φτωχό αυτό κορίτσι έχει ανάγκη
από κάποιο χέρι — ένα γυναικείο χέρι — να

την διατηρή εδώ στο Χόλλυγουντ όπου δεν
έχει κανένα και όπου ήρθε πριν από λίγες

μέρες.

— Θα φροντίσω ευχαρίστως γι' αυτήν, ά-
ναμνηστικά μου παιδί, υποσχέθηκε η Λαίδη Γκαί-
της χωρίς μεγάλο ένδομισμό. Θα μου επι-
τρέψετε όμως να σου πω ότι δεν σου ταιριά-
ζουν τέτοιες γνώμες;

— Και όμως κάτι μου λέει, προσπάθησε να
την πείσει ο Μάλκολμ, πως θ' άποδειχθί στο τέ-
λος ότι είναι κάποια μυστηριώδης πριγκίπισ-
σα. Και ξέρω, θεία Κάτη, τη συμπάθεια που

νά την βοηθήση. Τώρα ό-
μως ήταν πολύ άργά.

— Όταν μπήκε στα ι-
διαίτερα της δωμάτια η

Λαίδη Γκαίτης διηυθύνθηκε άμέσως στον κα-
θρέφτη. Κτύπησε μία στιγμή σιωπηλά τον έαυ-
τό της, κ' αισθάνθηκε άκατανίκητη έπιθυμία

να φωνάξει, να κλάψη. Άλλοίμονο! Τόσα δια-
μάντια και τόσα φορέματα δεν κατόρθωσαν να

την δείξουν ούτε μία έβδομάδα νεότερη!

— Έβγαλε το κολλέ της και το πέταξε σ' ένα
τραπέζι, όταν την στιγμή εκείνη την φώναξαν

στο τηλεφώνο. Αισθάνθηκε έξαιρετική υπερ-
φάνεια πως είχε άρκετη αξία στον τόπο αυτό

της δόξας ώστε η μεγάλες εφημερίδες να της
ζητούν συνέντευξη. Φυσικά έδεχθηκε κ' έτοι-
μαζότανε να την όρίση για την έπόμενη μέρα

όταν ο δημοσιογράφος που άνεκοινοσε τόνο-
μά του: Τόμ Τζένινγκς, της υπενθύμισε ότι

ήταν μόλις η ώρα δέκα και ότι θα μπορούσε
ναύρη σε λίγα λεπτά.

— Η Λαίδη Γκαίτης δέχτηκε κ' έβαλε πάλι τα
διαμάντια της.

— Η συνέχεια.

Άλλα τώρα ήξερε πως για καλό του, και
για καλό της προστατευμένης του, έπρεπε με

— Μα είσαι δέλι μου, προχωρείτε πάρα πο-
λύ. Την μίς Σμύθ, όπως θέλει να την ονομά-
ζουν εδώ, την είδα μόλις μία φορά. . .

— Όπως θέλει να την ονομάζουν; "Όποτε
δεν είναι το πραγματικό όνομά της;

— Δεν είναι, όχι. Σκεφθήτε πως τόνωμα αυ-
τό της πόρτα εγώ για να μην την εκθέσω...

— Ποιόν περιέγραψα; Είπε και πάλι, η θεία.
Και πού είναι το πραγματικό όνομα της δε-
σποτικής αυτής; άν μου έπαρτεπής να σέ φω-
τίσω;

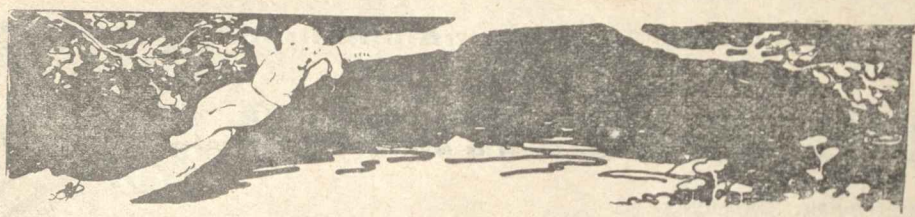
— Δυστυχώς, είπε ο Μάλκολμ, άνόηθηκα να
μην το πω. Μόρεσα όμως και της έκαμα κά-
ποια χάρη κ' έλαψω να κερδίσω σύντομα την

έπιστολή της, ώστε να μάθω και τόνόμα
της κ' όλη της την ιστορία. Θέλω όμως να
πάρω το δικό σας ενδιαφέρον γι' αυτήν γιατί

έχω πως το φτωχό αυτό κορίτσι έχει ανάγκη
από κάποιο χέρι — ένα γυναικείο χέρι — να

την διατηρή εδώ στο Χόλλυγουντ όπου δεν
έχει κανένα και όπου ήρθε πριν από λίγες

μέρες.

Αισθηματικά διηγήματα

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Frédéric Boutet

Ο δρόμος που έφερε από το σταθμό στον πυργο ήταν μεγάλος και το φθινόπωρόν δειλινό είχε παραχωρήσει τη θέσι του στη νύχτα, όταν ο Λουί 'Αβενέλ, που ένα αυτοκίνητο τον παρέλαβε, κατέβηκε μπροστά σε μία πλατεία εισόδο.

Ο Λετροσύ, που τον προσκάλεσε για νυχτιγιά ενός μηνός, τον έδεχθηκε μ' όλη την ευγένεια μιάς παλιάς φίλης και τον ώδηγησε άμεσως στο δωμάτιο που είχαν ετοιμάσει γι' αυτόν.

— Έδώ, φίλε μου, θάσαι καλά! έλπίσω...

Πρό πάντος αν σου λείπει τίποτε να το πής άμεσα... Στο γεύμα θα δής τη γυναίκα μου και τους καλεσμένους μας, από τους οποίους εσύ άλλων γνωρίζεις ήδη μερικούς...

— Σ' αφήνω να κάνης την τουαλέττα σου μόλις προφταίνεις... Αλλά προηγουμένως θα σου πω κάτι. Σε προειδοποιώ να μη μιλήσης εδώ μέσα ούτε γι' αυτοκτονία, ούτε για διαζύγιο, ούτε για πιστόλι αυτό ήταν μία γκάφα...

— Γκάφα; —

— Ναι, εξ αιτίας μιάς καλεσμένης μου, της Λουσύ 'Αρτουά, μιάς ξεαδέρφης της γυναίκας μου, που υπήρξε η ήρωίς ενός παθητικού δράματος που έκαμε μεγάλο πάταγο. Θα σου εξηγήσω αργότερα...

— Ήθελα ως τόσο, να σε προειδοποιήσω...

Μόνος ο Λουί 'Αβενέλ τελείωσε άμεσως την τουαλέττα του, αλλά με κάποια φιλαρέσκεια. Τά ζητήματα του έρωτος τον ενδιέφεραν πρην άπ' όλα τ' άλλα. Αυτή η Λουσύ 'Αρτουά που έγινε η ήρωίς ενός παθητικού δράματος τον άπασχολούσε ήδη πολύ.

— Έμεινε κατάληκτος όταν την είδε. Δύο τρεις γυναίκες που βρίσκονταν εκεί ήταν ωραιότερες άπ' αυτήν και δεν είχε καν ύψος μοιροίον, μάλι σκοτεινό, πρόσωπο παθάρικο όπως περίμενε ο 'Αβενέλ. Ήταν μία γυναίκα με β-φυσία πολύ συγκρατημένη, που θα έπρεπε να την κιντάξει κανείς με πολλή προσοχή για να αντιληφθί πως ήταν ντυμένη με καλαισθησία, ότι το πρόσωπό της ήταν λεπτοφύς, το χρώμα της άδρό, τα μαλλιά της ευχάριστα καστανά και μεταξένια, τα μάτια της γριόλα και πολύ γλυκά.

— Έ, λοιπόν, είδες την Λουσύ 'Αρτουά, πως σου φαίνεται; ορίστε ο Λετροσύ τον 'Αβενέλ όταν εκάθονταν στο καπνιστήριο.

— Είναι έντελός άσχημη...

Μη έμπιστευόσαι στο εξωτερικό. Μία λίμνη που κοιμάται, φίλε μου! Έτσι όπως την βλέπεις, αυτή η μικρή γυναίκα που άφησε αχλαίνωνάγγωγα τα σφοδρά της πάθη, έφθασε μέχρις αυτοκτονίας...

— Ονομάζονταν, όταν ήταν παντρεμένη Λουσύ Λεμπερλιέ...

— Α! άρχιζεις να ενδιμήσαι το δράμα, έδω και τέσσερα χρόνια...

— Είχε ένα έραστή, κάποιο Σέργιο 'Οζιέ, που την έπαροβόλησε...

— πληγώνοντας την έλαφρά εξ άλλων...

— και που αυτοκτονήσε κατόπιν στα πόδια της. Γιατί; Ζήλεια προκληθείσα ίσως από τον σίγυγο...

— μάλλον από κανένα άλλον έραστή που είχε ταυτοχρόνως με τον 'Οζιέ. Και το δράμα έγινε στο σπίτι της. Σκάνδαλο πλήρες...

— Ολόκληρος στήλες στήλες έφημερίδες. Ο Λεμπερλιέ ζήτησε διαζύγιο, τρελλός, έξαλλος από ζήλεια κ' αυτός! Έπρεπε να τον έπιτρούν για να τον έμποδίσουν να μη συνόδεση την Λουσύ...

στο τηλέφωνο για να μου πη ότι με περιμένει το ατύχημα στο τοά. Ο πάγο. Κ' έλπιζω ότι θα πούμε άρετά πράγματα. Μα σύ, αγαπημένη μου, αισθάνεσαι τον έαυτό σου άρετά δυνατό για τη δουλειά;

— Ό ναι, άπληκτης η γυναίκα. Θα διασκεδάσω λίγο. Είναι τόσος καλός που δεν έργαστήκαμε μαζί.

— Θα φροντίσω τότε να καθορίσουμε τίποτα γι' αύριο.

(Η συνέχεια εις το προσεχές).

— Κ' εξηκολούθησε την περιτετεωδή ζωή της;

— Νάσαι δέβαιος γι' αυτό!... Είναι μία φύσις όρημητική, έρωτοπαθής! Μα η πείρα την έκανε επιφυλακτική· δεν δίνει πλέον άφορμές να μιούν γι' αυτήν άπροκάλυπτα. Ζει από τα εισοδήματά της στο 'Ακτέλ, σ' ένα μικρό κομμάτι άσπαρτεμάν που θα βλέπη ώραα πράγματα, σου το δεικνώνω έγω.

— Δέ μου λές, Λετροσύ, μήπως και συ ό ίδιος;

— Όχι! 'Α, μα όχι δά! Είμαι ένας άνθρωπος νοικοκυρεμένος, άγαπώ τη γυναίκα μου...

— 'Επειτα, ξέρεις, τα μοιραία πλάσματα, ή ήρωίδες των αισθηματικών ρομάντζων και δραμάτων δεν μού γουστάρουν! Δεν είμαι ρομαντικός σαν και σένα που ζητάς σφοδρές συγκινήσεις, δυνατά πάθη...

— Μη διαμαρτύρεσαι, σε γνωρίζω... Όμολόγησε ότι ή Λουσύ 'Αρτουά σ' ενδιέφερε ήδη εξαιρετικά.

— Καθόλου, άπληκτης ο Λουί 'Αβενέλ με ύψος άφηρημένον και άνειλικρινές, γιατί έσκέ-

πτετο ν' άρχισή από την έπαύριον κι' όλας την κατάρτησι της ποθητής Λουσύ, που την φανταζόταν σαν μία έρωτοπαθή έρωτοπαθή ίκανή να άναστατώσῃ τή σφοδρότερα πάθη κάτω άπό τη μάσκα της σεμνοτυφίας.

Πράγματι άσχοληθή κ' ε με πάθος μ' αυτήν, αλλά χωρίς καμμία φαινομενική έπιτυχία, τουλάχιστο της πρώτης μέρες! Η νέα γυναίκα φαινόταν πως δεν άντιλαμβανόταν της προθέσεώς του· του άπαντούσε μετά βίας. Έκείνος ήταν γεμάτος σεβασμό και σοβαρότητα. Δεν θάα. Φοδότην μήπως θυμώση και άρνιθί να τον άκούση περισσότερο.

Μόνος έπειτα από άρετό καιρό τόλμησε να της μιλήσει για έρωτα, μ' ένα τόσο κεκαλυμμένο κατ' άρχάς, έπειτα πιο καθαρά.

Κοιμώμενος, με τα μάτια χαμηλωμένα, τον άκουσε εκείνη σαν ένα φοβισμένο παιδάκι, αλλά γοητευμένη για την πρώτη αυτή έξομολόγησι. Αυτό το φοβισμένο φέρεμα, αυτό το άγνό ύψος σε μία τραγική έρωμένη για την οποία έτρεξε τόσο αίμα, έρεθίσε υπερβολικά τον 'Αβενέλ. Πανόταν ο ίδιος στο παιχνίδι του. Ήθελε να την κατακτήσει με κάθε δυνα- σία...

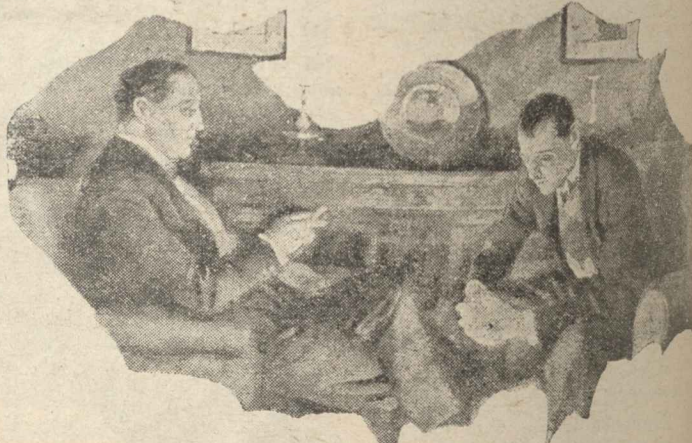
... έστω και να την παντρευτεί άκόμη. Μάλιστα, μήπως δεν θάταν στ' αλήθεια σικ, πρωτότυπο, και ίδιος γεμάτος γοητευτικές ύποσχέσεις το να παντρευτεί κανείς αυτό το εξαιρετικό πλάσμα, που είχε μία χάρη τόσο δέξια και τόσο άποκρυφί;

Διετύπωσε την παράκλησί του με μία συγκρατημένη όρημ, και για πρώτη φορά έκανε καταφανή ύπανιγμό για το παρελθόν της. Η Λουσύ, σήκωσε τα σταγιά της μάτια ζωηρεμένα από μία δειλή συγκίνηση.

— Εξέρετε... αυτό που μου συνέβη...

— Ναι, δεν έχει καμμία σημασία!

— Όχι, όχι, έχει μεγάλη σημασία! Είστε πολύ καλός που θέλετε να με πάρете παρ' όλα

— Έ, λοιπόν, πως σου φαίνεται ή Λουσύ 'Αρτουά; ορίστε ο Λετροσύ τον 'Αβενέλ όταν κάθονταν στο καπνιστήριο.

δεν είχε πεθάνει. Κινδύνισες, μα σίγουρα έγραψε αργότερα ένα τρομαχτικό έργο που με προσέβαλε και μούλεγε πως είχα τετρα να γίνω ή αίτια του θανάτου του...

... Πιστεύω ήμουν μία χαμένη γυναίκα. Έκείνη η στιγμή που έβλεπα τον Νικόδημο, εκεί της συγκοφαντίες που διεδρόντο εις όλη μου... Βλέπετε, λοιπόν, πόσο είναι παλαιό αυτό που μου συνέβηκε!

— Μα πω αυτό που μου συνέβηκε!

— Είχα τόσο περίφρων, τόσο εντυπωσιακή λήσασα να με παντρευτείτε...

... Ημουν τόσο περίφρων, τόσο εντυπωσιακή λήσασα να με παντρευτείτε...

... Ημουν τόσο περίφρων, τόσο εντυπωσιακή λήσασα να με παντρευτείτε...

... Ημουν τόσο περίφρων, τόσο εντυπωσιακή λήσασα να με παντρευτείτε...

... Ημουν τόσο περίφρων, τόσο εντυπωσιακή λήσασα να με παντρευτείτε...

... Ημουν τόσο περίφρων, τόσο εντυπωσιακή λήσασα να με παντρευτείτε...

... Ημουν τόσο περίφρων, τόσο εντυπωσιακή λήσασα να με παντρευτείτε...

... Ημουν τόσο περίφρων, τόσο εντυπωσιακή λήσασα να με παντρευτείτε...

... Ημουν τόσο περίφρων, τόσο εντυπωσιακή λήσασα να με παντρευτείτε...

... Ημουν τόσο περίφρων, τόσο εντυπωσιακή λήσασα να με παντρευτείτε...

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΜΠΟΥΤΕ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ
ΚΑΛΛΙΤΕΧ-
ΝΩΝ ΜΑΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ". ΜΑΡΙΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝΟΠΑΡΙΖΙΑΝΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

ΠΩΣ ΖΟΥΝ
ΤΙ ΤΟΥΣ ΑΡΕ-
ΣΕΙ; ΠΩΣ ΕΡ-
ΓΑΖΟΝΤΑΙ
ΠΩΣ ΔΙΑΣΚΕ-
ΔΑΖΟΥΝ

Ένα βράδυ του Ιουλίου του 1926, πήγα να παρακολουθήσω παράστασιν εις την όρειαν πρωταγωνίστης ήταν ο Μάριος Παλαιολόγος. Δεν έξρω πως ένω από το 1919 που τον είχα ξαναδεί σε ένα άλλο έργο... πέρασαν έξι χρόνια χωρίς να φύγη από το θέατρο, δεν τον ξαναείδα έγω. Δεν μου έδόθη δηλαδή ευκαιρία 'Εκτακτος παράστασις, λοιπόν, που λέτε, με τον 'Γεωτοποίο του 'Βασιλέως' του μακαρίτη του Δημητράκου, εις την όποιαν έλαμβανε μέρος, ευγενώς προσκεκλημένος και ο Μάριος...

Τι να σας πω! Έγλασα κυριολεκτικώς τον μισό χρόνο αυτόν τον άθλιο! Τι παίξιμο ήταν αυτό! Ποσ κορόμπανε τόνον καιρό ένας τέτοιος μεγάλος καλλιτέχνης! 'Ανέδηκα, στο σκεπτικό μ' επέβη, στη σκηνή, χωρίς να τον γνωρίζω, χύτησα το καμπαρί του και ποτό το πω πούος είμαι, τον άγκάλιασα και τον φίλησα.

— Άν ζούσε ό μακαρίτης ό Πολύδορος θά- κανε αυτό που κάνω έγω τώρα, του είπα...

— Από κείνο το βράδυ γίναμε στενοί φίλοι.

Έμεινε λίγους μήνες στην 'Αθήνα κατόπιν, ύστερα πήγε στην Μακεδονία σε διάφορες περιοχές... έπειτα έφυγε για το Παρίσι...

Περάσαν από τότε δυομισιό δόκλιον χρόνια χωρίς κανείς, ούτε και γω πούχα γίνεσαι φίλος, να λάβη γράμμα από τον Μάριο. Ο Μάριος μ' έχει ξεχάσει. Το Παρίσι που τόσο το έχει γλεντήσει από τα πρώτα χρόνια του σταδίου του του θεατρί- κού, του έχει πάρει τα μυαλά, ή είχε τόσες πολλές σκοτούρες και δεν έγραφε...

— Ας τον ταπεινώσω τον ίδιο ν' άπολογηθί πάρα κάτω...

Είχα λίγες μέρες που ή 'Αθήνα μας φιλο- δέχεται ένα από τους μεγάλους της πραγμα- τικής καλλιτέχνης, τον Μάριο Παλαιολόγο. Είναι ό ίδιος ο Μάριος, Γούριος το περασμένο 'Απόστολο... Της ώρας, όπως πάντα, κομψός, με την ίδια πάντοτε ζηλευτή σιλουέττα του, άσπρη-ροζοπέρας, όσο πάει και πιο νέος γί- νεται, ωραίος, όπως πάντοτε, γεμάτος κέφι και μυσία, έκανε την εμφάνισί του στο Σύ- νταγμα...

Μουζέει όλος Παρίσι...

Μόλις πρωτοανακηρύχθηκε, ύστερα από τρεις άγκυλισμούς και τούς άσπασμούς... ή πρώτη του κοινότητα είναι: «Πού θα πάμε να πιούμε ένα ποτηράκι ρετσίνα... Δύο- τρεις χρόνια έγω να βάλω στο στόμα μου ποτό το θείο ποτό! !...»

Και ό Παλαιολόγος Μάριος όδηγείται από τον υπονομιούμενο εις την άριστοκρατική παύση του Στάθι στην όδο Νικόδημο, εκεί όπου θα ρεύση το θείο ποτό και θα συνεντευξί μας...

Ποτό άρχισε ό Μάριος. θά σας πω λίγα λόγια σαν πρόλογον στην συνέντευξί μου.

Ο Μάριος Παλαιολόγος, της άριστοκρα- τικής οικογενείας των Παλαιολόγων της Μακεδονίας, υιός του μεγάλου βιομηχάνου Παλαιολόγου ό οποίος είχε εις την Σμύρνην το μεγαλύτερον αεροπονησίον της 'Ανατολής, ήταν κακός, ό κατακτητής, ό πιο ωραίος νεαν... ό ποιος σ' όλα τ' άπό, στην έκπα- ρια βιαιότερος κλπ...

Στα 1912 ό γονείς μου με στείλανε στη Μασσαλία να σπουδάσω γυμνάσις... μου έδωσαν έξι μήνες δα λεπτά ζήτησας και πάλιν έφωσαν έφωσαν έφωσαν από την Σμύρνη δια της Μασσαλίας... δηλαδή όχι δια της Μασσαλίας αλλά για το Μόντε Κάρλο! !...

Έκει πήγα... Έκει... έπαιξα όλα όσα είχα πάει για της σπουδής μου και την επομένη της γαστρίτις... άπεθίσα!

— Απεθίσα; —

— Ναι! Δεν αυτοκτόνησα όμως! Έγραφα τρεις έφημερίδες το θάνατό μου άπλώς και επληρώθησα να στείλουν γράμματα κηδείας μου... με ύπογραφή κάποιου στενού μου φί- λου...

Πράγματι το σπίτι μου έστειλε χρήματα εις

τον φίλον μου και ποτό προφθάσει να με κλάψη... Άλλο τηλεγράφημα έγω... και διέ- ψευδα τον θάνατό μου!

— Το γαϊδουράκι μας πέθανε... μεθάμε... το γαϊδουράκι το θόρακε... ξαναμεθάμε! !...

— Μου λείπει γελώντας ο Μάριος... Άλλα λεπτά από το σπίτι... Μία φορά από λύπη κι' άλλη μία από χαρά... Για να μη στα πολυλογώ, με τα λεπτά του σπιτιού μου και με έσοδα στην Πόλη όπου και έσχετρίστην με πολλούς ήθοποιους του θιάσου Φύρετ-Νίκας, ό όποιος έπαιζε εκεί τότε. Έκει κατάλαβα το ταλέντο μου. Κατάλαβα ότι είχα γεννηθεί για το θέατρο. Και γέγχα. Βγήκα και έπαιξα δο- κιμαστικώς, επέτυχα και έμεινα με τον θια- σον... Άμέσως σε λίγες μέρες, μετά το ντε-

Ο κ. Μάριος Παλαιολόγος

μπούτο μου, έφυγα για την Σμύρνη με τον θιασον όλον κ' εκεί έκμαθα το ντεμπούτο μου...

Το πλουσιόπαδο, ό Μάριος ό Παλαιολόγος, το άγαπημένο παιδί της Σμύρνης, στο θέα-τρο!... Από τότε άρχισε το στάδιό μου. Έ- φυγα από την Σμύρνη, ήθα στην 'Αθήνα και προελήθην στον θιασο Κοτοπούλη κι' ύ- στερα, στα 1919 δηλαδή, έκανα δικό μου θιασό... Ήμουν και εξακολουθώ να είμαι ευτυχής γι' αυτό που έκανα. Ο μεγαλύτερος έργοστασιάρχης αν ήμουν σήμερα δεν θα ήμουν τόσο εύτυχος όσο τότε που εί- μαι ήθοποιός...

Ένα ποτηράκι, θείου ποτού, μ' έσ διακό- πτει. Ο Μάριος σταμάτα λίγο... 'Ας έξα- κολουθήσω έγω να προσθέσω λίγα που έξρω από τη ζωή του.

Ο Μάριος Παλαιολόγος είναι από τους πιο σπουδασμένους και μορφωμένους θεα- τρικά ήθοποιούς μας. Είχε δασκαλέψει στο Παρίσι τον Ντέ Μάζ, της «Κομεντί Φραν- σέζ» και τον Ζωζέ Ζιλμπό, τον μεγάλον διδάσκαλον από τον όποιον έπείρασε και ή Σάσσα Μπερναρ άκούη.

Έσπουδασε επί τριετίαν στο Παρίσι, πα- ροχολούθησε όλα τα θέατρα, την σκηνοθε- σία, την άπαιγμένη και κατόπιν ήλθε έδω πάλιν. Έδώ έφερε για πρώτη φορά τον Γκρον- Γκινιόλ, έγω, δικές του όλες μεταφράσεις που έχάλασαν κόσμο τότε...

Έκτος από της μεταφράσεις του της απο- δαίς, ό Μάριος έχει γράφι και πολλά δικά του έργα, τα όποια επήλθοναν με μεγάλην έπιτυχίαν από τον κ. Φύρετ και από άλλους καλλιτέχνας. Δύο από τα καλύτερα έργα

του Μαρίου, γραμμένα στη γαλλική γλώσσα, είναι το «Φίλι του θανάτου» και ή «Κακή ώρα».

— Ας τον αφήσουμε να μιλήση τώρα μόνος του για να μ' έσ πη τί έκανε στο Παρίσι από το 1926, όταν έφυγε πάλιν από την 'Ελλάδα μέχρι σήμερα, που ξαναγύρισε.

— Μία βραδυά δρόθηκα πάλι στο Παρίσι. Είχα μανία... με το Παρίσι. Το δνειρό μου ή- ταν και είναι πάντα το Παρίσι...

— Ήθελα άκόμη να μάθω, άκόμη να εξα- σκηθώ, άκόμη να προσδύσω... Και πρώτα- πρώτα... πήγα και ζήτησα έργασία σε μία κινηματογραφική εταιρία, στην 'Ουπερ. Με έδοκίμασαν και με εκράτησαν ως πρωταγωνι- στήν. Έπαιξα πρωταγωνιστού όλων των έρ- γων «Παρίσι του έρωτος», έργον που παί- γθηκε με μεγάλη έπιτυχία στο Παρίσι και άλλου και κατόπιν έλαβα μέρος σε μικρά άλλα φιλμ. Τον κινηματογράφο λοιπόν τον έγνωρίσα... Τώρα ήθελα να παίξω και στο γαλλικόν θέατρο... Μα πως; Λιγάκι δύσκο- λο... Τό κατώρθωσα και αυτό...

— Έπλεούσα έναν θιασο συνεταιρικό, καλόν ύψος, ό όποιος έδιδε παραστάσεις εις το θέατρον «Φολί» και εξέτρεχε να συμπράξουν σε μία μου τιμητική έσπερίδα... Αύτοι έδέ- γθησαν υπό τον όρον όμως να παίξω σ' ένα έργο δικό τους, ένα μικρό ρολάκο πρώτα, ένα ρολάκο... έτσι για δοκιμή. Έγω δέχτηκα.

Ο ρόλος ήταν άστέιος για μένα. Δεν είχα τίποτε να κάνω, και για να τους κάνω να μου τον πάρουν χωρίς ύψος και να τους δυ- σαρρστήσω. Εβγήκα και τον έκανα στην σαρεστήσω. Εβγήκα και τον έκανα στην σαρεστήσω. Εβγήκα και τον έκανα στην σαρεστήσω...

— Ας τον ταπεινώσω τον ίδιο ν' άπολογηθί πάρα κάτω...

Είχα λίγες μέρες που ή 'Αθήνα μας φιλο- δέχεται ένα από τους μεγάλους της πραγμα- τικής καλλιτέχνης, τον Μάριο Παλαιολόγο. Είναι ό ίδιος ο Μάριος, Γούριος το περασμένο 'Απόστολο... Της ώρας, όπως πάντα, κομψός, με την ίδια πάντοτε ζηλευτή σιλουέττα του, άσπρη-ροζοπέρας, όσο πάει και πιο νέος γί- νεται, ωραίος, όπως πάντοτε, γεμάτος κέφι και μυσία, έκανε την εμφάνισί του στο Σύ- νταγμα...

Μουζέει όλος Παρίσι...

Μόλις πρωτοανακηρύχθηκε, ύστερα από τρεις άγκυλισμούς και τούς άσπασμούς... ή πρώτη του κοινότητα είναι: «Πού θα πάμε να πιούμε ένα ποτηράκι ρετσίνα... Δύο- τρεις χρόνια έγω να βάλω στο στόμα μου ποτό το θείο ποτό! !...»

Και ό Παλαιολόγος Μάριος όδηγείται από τον υπονομιούμενο εις την άριστοκρατική παύση του Στάθι στην όδο Νικόδημο, εκεί όπου θα ρεύση το θείο ποτό και θα συνεντευξί μας...

Ποτό άρχισε ό Μάριος. θά σας πω λίγα λόγια σαν πρόλογον στην συνέντευξί μου.

Ο Μάριος Παλαιολόγος, της άριστοκρα- τικής οικογενείας των Παλαιολόγων της Μακεδονίας, υιός του μεγάλου βιομηχάνου Παλαιολόγου ό οποίος είχε εις την Σμύρνην το μεγαλύτερον αεροπονησίον της 'Ανατολής, ήταν κακός, ό κατακτητής, ό πιο ωραίος νεαν... ό ποιος σ' όλα τ' άπό, στην έκπα- ρια βιαιότερος κλπ...

Στα 1912 ό γονείς μου με στείλανε στη Μασσαλία να σπουδάσω γυμνάσις... μου έδωσαν έξι μήνες δα λεπτά ζήτησας και πάλιν έφωσαν έφωσαν έφωσαν από την Σμύρνη δια της Μασσαλίας... δηλαδή όχι δια της Μασσαλίας αλλά για το Μόντε Κάρλο! !...

Έκει πήγα... Έκει... έπαιξα όλα όσα είχα πάει για της σπουδής μου και την επομένη της γαστρίτις... άπεθίσα!

— Απεθίσα; —

— Ναι! Δεν αυτοκτόνησα όμως! Έγραφα τρεις έφημερίδες το θάνατό μου άπλώς και επληρώθησα να στείλουν γράμματα κηδείας μου... με ύπογραφή κάποιου στενού μου φί- λου...

Πράγματι το σπίτι μου έστειλε χρήματα εις

τον φίλον μου και ποτό προφθάσει να με κλάψη... Άλλο τηλεγράφημα έγω... και διέ- ψευδα τον θάνατό μου!

— Το γαϊδουράκι μας πέθανε... μεθάμε... το γαϊδουράκι το θόρακε... ξαναμεθάμε! !...

— Μου λείπει γελώντας ο Μάριος... Άλλα λεπτά από το σπίτι... Μία φορά από λύπη κι' άλλη μία από χαρά... Για να μη στα πολυλογώ, με τα λεπτά του σπιτιού μου και με έσοδα στην Πόλη όπου και έσχετρίστην με πολλούς ήθοποιους του θιάσου Φύρετ-Νίκας, ό όποιος έπαιζε εκεί τότε. Έκει κατάλαβα το ταλέντο μου. Κατάλαβα ότι είχα γεννηθεί για το θέατρο. Και γέγχα. Βγήκα και έπαιξα δο- κιμαστικώς, επέτυχα και έμεινα με τον θια- σον... Άμέσως σε λίγες μέρες, μετά το ντε-

— Ας τον αφήσουμε να μιλήση τώρα μόνος του για να μ' έσ πη τί έκανε στο Παρίσι από το 1926, όταν έφυγε πάλιν από την 'Ελλάδα μέχρι σήμερα, που ξαναγύρισε.

— Μία βραδυά δρόθηκα πάλι στο Παρίσι. Είχα μανία... με το Παρίσι. Το δνειρό μου ή- ταν και είναι πάντα το Παρίσι...

— Ήθελα άκόμη να μάθω, άκόμη να εξα- σκηθώ, άκόμη να προσδύσω... Και πρώτα- πρώτα... πήγα και ζήτησα έργασία σε μία κινηματογραφική εταιρία, στην 'Ουπερ. Με έδοκίμασαν και με εκράτησαν ως πρωταγωνι- στήν. Έπαιξα πρωταγωνιστού όλων των έρ- γων «Παρίσι του έρωτος», έργον που παί- γθηκε με μεγάλη έπιτυχία στο Παρίσι και άλλου και κατόπιν έλαβα μέρος σε μικρά άλλα φιλμ. Τον κινηματογράφο λοιπόν τον έγνωρίσα... Τώρα ήθελα να παίξω και στο γαλλικόν θέατρο... Μα πως; Λιγάκι δύσκο- λο... Τό κατώρθωσα και αυτό...

— Έπλεούσα έναν θιασο συνεταιρικό, καλόν ύψος, ό όποιος έδιδε παραστάσεις εις το θέατρον «Φολί» και εξέτρεχε να συμπράξουν σε μία μου τιμητική έσπερίδα... Αύτοι έδέ- γθησαν υπό τον όρον όμως να παίξω σ' ένα έργο δικό τους, ένα μικρό ρολάκο πρώτα, ένα ρολάκο... έτσι για δοκιμή. Έγω δέχτηκα.

Ο ρόλος ήταν άστέιος για μένα. Δεν είχα τίποτε να κάνω, και για να τους κάνω να μου τον πάρουν χωρίς ύψος και να τους δυ- σαρρστήσω. Εβγήκα και τον έκανα στην σαρεστήσω. Εβγήκα και τον έκανα στην σαρεστήσω. Εβγήκα και τον έκανα στην σαρεστήσω...

— Ας τον ταπεινώσω τον ίδιο ν' άπολογηθί πάρα κάτω...

Είχα λίγες μέρες που ή 'Αθήνα μας φιλο- δέχεται ένα από τους μεγάλους της πραγμα- τικής καλλιτέχνης, τον Μάριο Παλαιολόγο. Είναι ό ίδιος ο Μάριος, Γούριος το περασμένο 'Απόστολο... Της ώρας, όπως πάντα, κομψός, με την ίδια πάντοτε ζηλευτή σιλουέττα του, άσπρη-ροζοπέρας, όσο πάει και πιο νέος γί- νεται, ωραίος, όπως πάντοτε, γεμάτος κέφι και μυσία, έκανε την εμφάνισί του στο Σύ- νταγμα...

Μουζέει όλος Παρίσι...

Μόλις πρωτοανακηρύχθηκε, ύστερα από τρεις άγκυλισμούς και τούς άσπασμούς... ή πρώτη του κοινότητα είναι: «Πού θα πάμε να πιούμε ένα ποτηράκι ρετσίνα... Δύο- τρεις χρόνια έγω να βάλω στο στόμα μου ποτό το θείο ποτό! !...»

Και ό Παλαιολόγος Μάριος όδηγείται από τον υπονομιούμενο εις την άριστοκρατική παύση του Στάθι στην όδο Νικόδημο, εκεί όπου θα ρεύση το θείο ποτό και θα συνεντευξί μας...

Ο ΠΙΜΠΙΝΕΤ

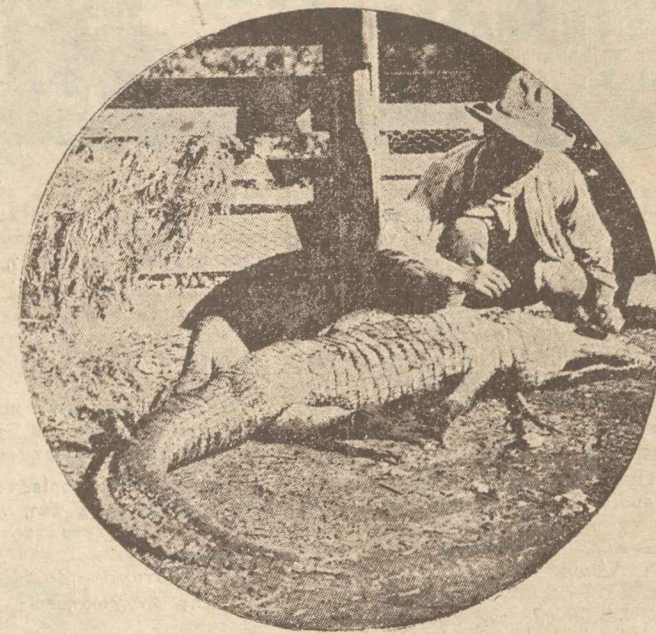
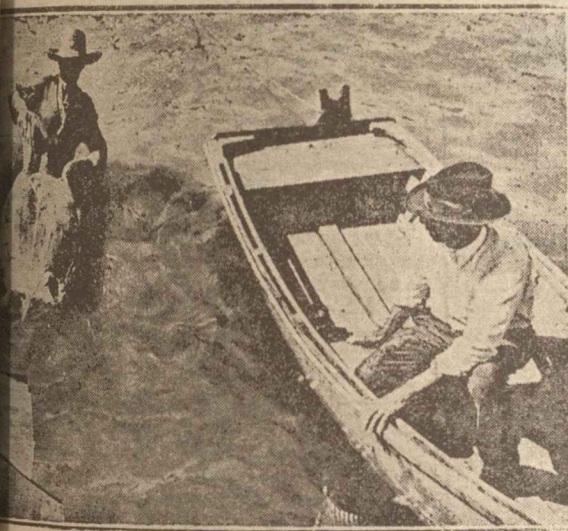
ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΗΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η Βίλμα Μπάνκυ στην «Ούγγρική Ραψωδία».

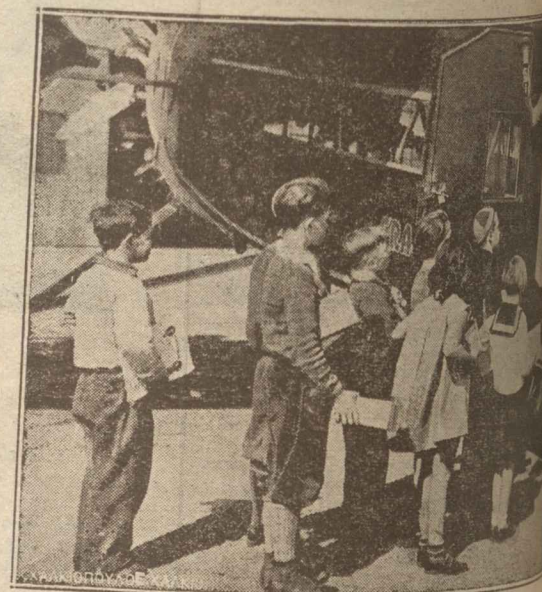
Στην ταινία «Ούγγρική Ραψωδία» η διάσημη ηθοποιός Βίλμα Μπάνκυ, μέσα στον ήλιο και τον καθαρό αέρα, κάνει γυμναστική τους, μέσα στον ήλιο και τον καθαρό αέρα.

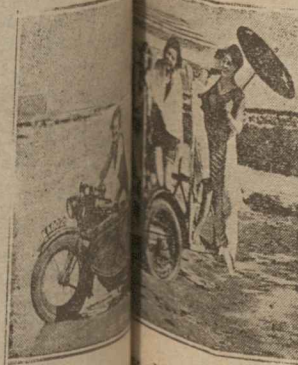
Η καλλιέργεια των κροκοδείλων σ' ένα θηριοτροφείο της Καλιφόρνιας, που τροφοδοτεί όλους τους ζωολογικούς κήπους του κόσμου με τους καλλίτερους αλλιγάτορες.

Αι εφαρμογές της επιστήμης. — Ένας γερμανός υπάλληλος μαγειρείου φορεί ειδική προσωπίδα, τροφοδοτούμενη με καθαρόν αέρα, δια να προφυλάσσει το άναπνευστικόν του σύστημα από τας βλαβερὰς αναθυμιάσεις των κρομμυδιών που καθαρίζει.

Είς τὰ γερμανικά σχολεία ήρχισαν να διδάσκουν την γραφίαν «άφ' ύψηλόν». Ανεβάζουν τὰ παιδιά σ' ένα πύργον και τούς δείχνουν της πεδιάδες, τους ποταμούς και τας κοκκοεμαχίας πού γίνονται στη Σεβίλλη.

Στην Κυνή «Αντι-αποτολούμενος» αποτολούμενος και για μπανιέρα, μετατρέπεται στην αμμουδιά.

Μία θανμασία πλαστική εικών Ινδικής εμπνεύσεως που εξέτίλεσεν ισχάτως στη Ρώμη η χορεύτρια Μπέλλα Σούμαν.

Ένας Αμερικανός δημοσιογράφος έθεσε εις διαφόρους αστέρας του Χόλλυγουντ την εξής ερώτησιν:

«Η όμορφιά χρειάζεται απολύτως εις τον κινηματογράφον;

Σχεδόν όλα αι απαντήσεις είχαν το ακόλουθον νόημα:

«Η όμορφιά του προσώπου σχεδόν είναι περιττή. Η όμορφιά του σώματος είναι παράγον επιτυχίας μόνον όταν γίνεται ή κατάλληλος εκμετάλλευσ εις στάσεις, κινήσεις, χειρονομίες.

Εκείνο που είναι απαραίτητον είναι ή δόνησις του σώματος από την κατανόησιν του έργου και την βαθειάν συναισθηματικότητα του ηθοποιού. Όστις μάλλον πνευματικά παρά σωματικά προσόντα χρειάζεται εις τον κινηματογράφον.

Εις το Παρίσι ήρχισεν να λειτουργή από της παρελθούσης εβδομάδος το πρώτον ηλεκτρικόν έστιατόριον. Όλα, οι φούρνοι του, ή σιτιές του, τα ψιστηρία του, τα καζάνια του νερού κ. λ. π. όλα εργάζονται δι' ηλεκτρισμού. Έτσι το έστιατόριον αυτό είναι καθαρώτατον, δεν δίνει κανένα κόπον εις τον άρχιμάγειρον και ή παρασκευή των φαγητών γίνεται ταχύτατα. Και δεν είναι μόνον αυτά. Η παρασκευή των φαγητών στοιχίζει ταυτόχροτως και οικονομικώτερα κατά 95 ο/ο από ό,τι θα έστοιχιζεν εάν το έστιατόριον έλειτοργούσε με γκάς ή με κάρβουνα. Φαντασθήτε ότι ένα πλήρες γεύμα στοιχίζει διά να παρασκευασθί μόλις 30 λεπτά του φράγκου!

Μετά τα άποτελέσματα των Αγγλικών δουλειών έκλογών μπορεί να λεχθί ότι εγίνετο ό,τι θέλει ή γυναίκα.

Πώς αυτό; Απλούστατα το λέγουσιν οι αριθμοί. Κατά τάς έν λόγω έκλογάς έψηφισαν 14.800.000 γυναίκες και μόνον 13.300.000 άνδρες. Όστε αι γυναίκες ψηφοφόροι ήσαν κατά 1.500.000 πολυπληθέστεραι των άνδρων ψηφοφόρων. Και κατά συνέπειαν επέβαλον την θέλησιν των.

Ο άνθρωπος εις μίαν ώραν μπορεί να διατρέξη πεδός απόστασιν 4 — 5 χιλιομέτρων, ή ταξιδιωτική περιστερά 97 χιλ. ή άετός 110 χιλ. ή ατμάκατος 115 χιλ. ή ταχεία άμαξοστοιχία 120 χιλ. ή μύγα 190 χιλ. ή μοτοσυκλέτα 205 χιλ. το χελιδόνι 214 χιλ. το θαλασσοπούλι 316 χιλ. το αυτοκίνητο 375 και το άεροπλάνο 519 χιλ.

Ένας μεγάλος Παρισινός Όικος έκαμε τελενταίος την έκθεσιν των μοντέλων του. Η είσοδος εγίνετο δι' εισιτηρίων — δωρεάν έννοείται — και τοῦτο διὰ νά έξακριβωθί ή άριθμός των έπισκεπτών.

Αυτών εύρέθη ότι έπισκέφθησαν την έκθεσιν αυτήν 110 χιλιάδες άτομα έντός 8 ώρων.

Όταν μία άποστολή άναχωρεί διά την έξερεύσιν του Πόλου, το μόνον πρῶγμα που δεν παίρνει μαζί της είναι οι ρεπόρτερ-κινηματογραφιστάι. Αλλά αυτοί την ακολουθούν και κατορθώνουν με μνιούς κινδύνους, περιπετειάς και κόπιν να εγυρίζουν τοπεία, θέας και τα χαρακτηριστικώτερα από τα γεγονότα της δράσεως των άποστολών.

Ένας διάσημος διά τας επιτυχίας του ρεπόρτερ, είνε ο Ντόρεντ των «Ειδήσεων» της «Παραμάνας». Κατόρθωσε πρό διετίας να μεταβή εις συνάντησιν της άποστολής Βίλμυς και άργότερον του Νόμπελ και να στείλῃ τά φιλμ έντός 35 ήμερών από της έκκινήσεώς του εις την Νέαν Υόρκην!

Η ανάπτυξις της έναερίου συγκοινωνίας είναι τόσον μεγάλη στην Αμερικήν, ώστε την στιγμὴν αυτήν ένα ταξίδι δι' αεροπλάνου στοιχίζει εις έκαστον επιβάτην μόλις το διπλάσιον της τιμής που θα έπληρωνε διά την ίδίαν διαδρομήν με πρώτην θέσιν εις ένα σιδηρόδρομον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δ. Χέλην, Κων)πολιν. Τό έχομεν ύπ' όψημας διά τó μέλλον. Ευχαριστούμεν. — Α. Σεπούλιαν, Πόρτ-Σαΐδ. Υπάρχουν τεχνικά δυσκολία πρός τούτο. Ευχαριστούμεν. — Γ. Παπαχρίστου, Σάντην. Έμβάσατε συνδρομήν σας εκ δραχ. 50 πρός τόν διαχειριστήν μας κ. Κ. Συριανούδην. Ευχαριστούμεν. — Β. Χαράλαμπίδη, Κων)πολιν. Τ. Μπαλλή, Πειραιά. Όλα τά παλαιά φύλλα της «Εβδομάδος» υπάρχουν, τιμώμενα δρα. 2 έκαστον διά τó έσωτερικόν και 3 διά τó έξωτερικόν. — Κ. Γεωργιάδην, Θεσ)νίκην. Φυλλάδια του «Έργου του Μωρηά» δεν έχομεν. — Μ. Γαβριηλίδην, Χαλέπον. Η διεύθυνσις της «Πρωτοπορίας» είναι: Βερανζέρου 18, Αθήνας. — Δέσποινα, Μ. Αγγελίδου, Π. Φάληρον, Α. Φατσέαν, ένταΐθα, Γ. Απέγγην, Κοζάνη, Μ. Κρόκον, Χίον. Ευχαριστούμεν θερμώς.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Με τó σημερινόν απόκομμα κλείει και ή 5η σειρά των δώρων μας, διά τó γοητευτικόν διδλόν «Ο Απιστος» της γνωστής συγγραφείας Ντελλύ. Όπως και προηγουμένως, οι άναγνώσταί μας δύναται άποκόπτοντες τά τέσσαρα Δελτία Ε 1 — 2 — 3 — 4 νά μάς τά στείλουν, έσωκλείοντες την διεύθυνσιν των καθαρογραμμένην και τρία μονόδραγμα γραμματόσημα δι' έξοδα διεκπεραιώσεως και άποστολής, διά νά λάβουν τó διδλόν. Εάν θέλουν περισσύτερους τόμους, έσωκλείουν ανά τρία μονόδραγμα γραμματόσημα δι' έκαστον επί πλέον τόμον, κ α ο ρ ι σ α λ λ η ν σ ε ι ρ α ν α π ο κ ο μ α τ ω ν. Επίσης υπάρχουν πολλοί άναγνώσταί μας, όπως οι κ. κ. Β. Δημόπουλος, ένταΐθα, Κ. Γεωργιάδης, Θεσ)νίκη, Χ. Φαίτσα, Τοπουζλά, Μ. Καραμεριζάνη, Λεβάδεια, Α. Ζέρβας, Πρέβεζα, και πολλοί άλλοι, που μάς έρωτούν πώς θα μπορούσιν νά προμηθευθύν τά προηγούμενα διδλία της Μικρης Βιβλιοθήκης μας. Όσοι θέλουν νά προμηθευθύν τά προηγούμενα διδλία, έκτός των «Μαριμένων Κρίνων» που έ ξ η ν τ η θ η σ α ν τελείως, μπορούν μαζί με τά άποκόμματα και τά γραμματόσημα της Ε' σειράς, νά στείλουν και ανά τρία μονόδραγμα γραμματόσημα διά κάθε προηγούμενον τόμον που θέλουν, χωρίς άλλα άποκόμματα, και θα λάβουν όλα τά διδλία συγχρόνως εις έν δέμα.

Προσχή εις την επακόλλησιν επαρκούς γραμματοσήμου έξω του φακέλλου.

Οι μικροί φακέλλοι πληρώνουν δσον και οι μεγάλοι: δρα. 1 έν Αθήνας, και δρα. 1,50 έν Πειραιά και επαρχίας.

Οι κ. κ. Α. Σταλίδης, Θεσ)νίκη, Α. Μποδαρίδης, Κιλκίς, Δ. Τσουήτη, Πειραιά, δεν θα λάβουν τó 4ον διδλόν, διότι έπληρώθη ένάρηθμον δρα. 2, και ο κ. Κουτσαμής, Χαλκιδική, διότι έσώκλεισε 1,50 δρα. γραμ.

Οι κ. κ. Α. Αποστόλου, Κ. Παπαγεωργίου Θεσ)νίκην, διότι παρέλειψαν νά έσωκλείσουν γραμματόσημα, Β. Αντωνάτος, Γόρθειον, διότι έπληρώθη ένάρηθμον 2 δρα., Α. Αποστολίδης, μάς έπιστράφη υπό του Ταχυδρομείου, Β. Τατοπούλου, Α. Τάγαρης, διότι μάς έστειλαν έλλιπεσις διευθύνσεις.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Π ν ο ή». — Έκκυκλοφόρησε τó τεύχος του Μαΐου. Η «Πνοή» τó περιοδικόν αυτό της πρωτοπορίας των νέων μέσα στα λίγα φύλλα που έξέδωσε ίσως σήμερα κατώφθωσε νά περιλάβη διη την σύγχρονον. άξιόλογη παραγωγή των νέων συγγραφέων, και άσφαλώς είναι ένα περιοδικό που τού πρέπει κάθε ύποστήριξις.

«Σι δ η ρ ο δ ο ρ ο μ ι κ ή Έπιθ ε ω ρ η σ ι ς». — Με την ενδιαφέρουσα και πρωτότυπη έκκυκλοφόρησε ο αριθμός 17 της «Σιδ. Έπαθ.» Τό περιοδικό εκδίδεται υπό της Δέσσης των Υπαλλήλων των έν Έλλάδι Σιδηροδρόμων.

Λέγεται δι ο βασιλεύς της Γαλλίας όικος 16ος, ο όποιος ός γνωστόν έκατα την Γαλλικήν Έπανάστασιν, έκαρσ πρό του τραγικού θανάτου του κóλουθον δναιρον: Έπήγαγε, τότε, με την ακολουθίαν του. Καί ήν μιαν γραΐαν ή όποια άντιληφθείς την συντροφιάν έστάθη μετά σπασμύ έστανφοκοπήθη. Ο βασιλεύς κατά τó λόγό του και την ήρώτησε διατί έκαρθέα του τó σημελόν του Στωφ. Έπήτην: διότι, Μεγαλειότατε, με έσάν ένα άκέφαλο έκπληκτικόν σήμα των όποιον πρό όλίγου έκαρτάσθησαν. Η άνεκδοτολογία διηγείται ότι έστρεψεν εις τó παλάτι του ο Λουδοβίκος μάσθη και άπεπειράθη νά δραπέτησιν Γαλλίαν, φοβήεις την έκάλησιν έκαρτάσθησε της γαλας.

Ός γνωστόν κατά την δραπέσιν Λουδοβίκος συνέληψθη υπό των δυνάμεων, ώδηγήθη εις την φυλακίαν μετ' άποκαταδικασθείς ως θάνατον έκαρτάσθη.

Μίαν ήμέραν άνιγήεις κάποιος Βολταίρον δι ένα δηλητηριώδες ποτό, ός τόν φιλολογικόν αντίπαλόν του έκαρτάσθη. — Καί φυσικά έφύσησε τó ποτό, ός ον ο Βολταίρος.

Μίαν ήμέραν ο διάσημος γεωγράφος Κάντιος, ήρώτησεν έναν άλλον έκαρτάσθη, τί θεωρεί ός τó πολυτιμώτερον της ζωής του.

Ο λαϊκός άνθρωπος άπήτησε: — Την γαλήνην της συνείδησός. — Καί πώς άποκτάται αυτή; — Εις τó φιλόσοφος.

Με την κοίρασιν του σώματος τακτικής, μεθοδικής και καθαροφάνειας και την άνάστασιν της ψυχής, διατί τó στήσως δι ο άνθρωπος όσα έκαρτάσθη τó καθήκον του.

Ο Κάντιος δεν έδωκαίθη νά άπύ τόν άλλόν έκαρτίον άνθρωπον: — Φρονώ άπολύτως τά ίδια όπως και εγώ.

Κατά τούς πρώτους ήμνας τού μέλου λέμου, μίαν ήμέραν ο Γάλλος Στωφ Ζόφρο, έκαρ έπισκεφθεί ένα ταπεινόν λαϊκό μετώπου εκ των πλέον έκτετατων τού πού των γεωμνηκων τηλεδών.

Ο κίνδυνος ήτο προφανής. Ένας άνώτερος άξιωματικός είναι ο στρατάρχης.

— Στρατάρχα μου, κινδυνεύετε. — Δηλαδή, θέλετε νά ήτε κινδυνεύετε ο Ζόφρο.

Ο άξιωματικός έσώπησε. Τότε ο Ζόφρο διακόπτον την απάντησιν: — Είς τόν πόλεμον, φίλε μου, δια μέν νά κινδυνεύομεν. Πόλεμος έστίν ός νος. Μήπως έχετε αντίθετον γνώμη;

Μίαν νύκτα ο Ναπολέων ένθ έκαρτάσθη τής φρουράς του είχαν ένα σπασμύ την νά κοιμάται. Ο αυτοκράτορ δεν έκαρτάσθη. Τού έπήρε τó δελόν και έκαρτάσθη των παραπλεύρωσ του.

Έντός όλίγου ο στρατάρχης έκαρτάσθη. Ο Ναπολέων ήρωμάτος τού έκαρτάσθη. — Μην άνησυχείς, φίλε μου, έκαρτάσθη.

αυτοφρονήθ. Ο στρατάρχης διά νά σωθί άπήτησε νά γίστην έτοιμότητα: — Δεν έκαρτάσθη καίωμα, Μεγαλειότατε, τó μόνον δικαίωμα που έκαρτάσθη είναι νά με τιμωρήσιν.

Ο Ναπολέων έκαρτάσθη. — Ηθείς από την είσοδόν σου ήθελον τó φρονήθ. — Τόν έσυγχώρησε.

Οι καύσωνες του δέρους προκαλούν εύκόλως στομαχικάς διαταράξεις. ΠΡΟΛΑΒΕΙΤΕ ΤΑΣ δια της καθημερινής χρήσεως μιās καί μόνης κουταλιάς

ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

τò άποτελεσματικώτερον των καθαρτικών

Το άποτελεσματικώτερον των καθαρτικών

Η ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ

Τὰ παιδρά της εβδομάδος

Η ΔΥΟ ΜΠΟΥΓΑΔΕΣ ΚΑΙ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΑΞΙΑΣ

Παρά την αξιόλογον συνοικίαν Κουκάκι κατοικεί ή πολυμελής οικογένεια του μικροπωλητού Ιωάννου Σταφιδά και ή εις τό ισογειον πάτωμα μικράς αλλά περικαλλούς οικίας εις τό ανώγειον της οποίας κατοικεί ή εξ ίσου πολυμελής οικογένεια του Λάμπρου Κλωτσώνη, μεταφορέως ύδατος Καισαριανής.

Αί δύο αὐταί οικογένειαι δλίγου δεῖν τήν παρελθούσαν εβδομάδα νά μεταβληθῶν εις οικογενείας Μογταϊγίων και Καπουλέτων, δλίγου δεῖν νά γίνων σμπαράλια κατά τό δὴ λεγόμενον, νά κατακερματισθῶν, νά διαμελισθῶν, νά ἀλληλοεξοντωθῶν ἐξ αἰτίας τοῦ νεαροῦ Βικεντίου Σταφιδά Καπουλέτου, ὀκταετοῦς μόλις γόνου τοῦ μικροπωλητοῦ ἀνδρός, και σπουδαίου ταραξίου της συνοικίας ἀπάσης.

Τὰ πράγματα συνέβησαν ὡς ἐξῆς:

Περὶ τήν ἐβδόμην πρωινὴν τοῦ προχθεσινού Σαββάτου, ἀμφότεραι αἱ σύζυγοι τοῦ μικροπωλητοῦ και τοῦ μεταφορέως ύδατος (νεροκουβαλητοῦ) ἀνῆλθον εις τήν μοναδικήν ταραξίαν της οικίας διὰ νά ἀπλώσουν, ἐκάστη τὰ ρούχα της ἐαυτῆς μπουγάδας. Διὰ νά μὴ μπερδευθῶν τὰ ρούχα ἀμοιβαίως και ἀπὸ συμφώνου ἐκανόνισαν:

— 'Εσὺ δεξιὰ... ἐγὼ ἀριστερά. "Οπερ και ἐγένετο.

Περὶ ὥραν ὀγδόην πρωινὴν, ἀνῆλθεν εις τήν ταραξίαν της οικίας ὁ μικρὸς ταραξίας ὅστις ἐμπνευσθεὶς ἐκ τῶν ἀπλωμένων ρούχων, εἶχε τήν ὑπομονὴν νά ἀλλάξῃ ἀμοιβαίως τήν θέσιν των.

Περὶ ὥραν ἐνάτην νυκτερινὴν ἀμφότεραι αἱ νοικοκυραὶ ἀνῆλθον εις τήν ταραξίαν διὰ νά συλλέξουν τὰ ρούχα. 'Εν τῷ σκότει δὲν διεκρίναν τήν ἐπενεχθεῖσαν ἀλλαγὴν, ἀλλ' ἠρέσθησαν νά ἐνθυμηθῶσι τό:

— 'Εσὺ δεξιὰ... ἐγὼ ἀριστερά.

Τέλος περὶ ὥραν δεκάτην πρωινὴν της ἐπομένης Κυριακῆς δλίγου δεῖν αἱ δύο οικογένειαι νά ἐγίνοντο σμπαράλια κατά τό δὴ λεγόμενον, δταν ὁ μεταφορέως ύδατος θελήσας νά περιβληθῇ τό καλὸν του φαιδν ὑποκάμισον εὐρέθη πρὸ ὑποκαμίσου ἐρυθροῦ με μελανὰ στίγματα και δταν ὁ μικροπωλητῆς θελήσας νά ὑπεισέλῃ ἐντὸς τοῦ καλοῦ του και παλλεύκου ἐσωτερικοῦ πανταλονίου, ἀνεκάλυψε δι τοῦτο εἶχε μεταβληθῇ εις ὀχροπράσινον με παρυσφᾶς κυανᾶς.

'Ο ἐνοχος δμως ἀνεκαλύφθη, ἐτιμωρήθη δὲ ὥντως και τὰ σμπαράλια ἀπεσοβήθησαν.

ΓΙΑΝΝ.

Διάλογος αὐθεντικῆς:

ΠΩΣ ΕΠΕΡΑΣΑ ΤΟ ΠΑΣΧΑ... ΚΗΣΤΙΚΟΣ!

Κυττάζουμε περίτρομοι
Δεξιὰ και ἀριστερά
Ξανακυττάζουμε ἐκκλητικοί
'Ακόμη μιά φορά
Μὰ τίποτε δὲν εἶδαμε
Μὲ τήν ματιά τήν πρώτη
Οὔτε πόθεν προήρχοντο
Τοῦ παστολιῦ οἱ κρότοι.
Εἴμεθα ἡσυχαι ἀρεκτά
'Η ὀβτως ἡ ἀλλέως
'Οπόταν, ἕνας ἐξ ἡμῶν

Κο μολόϊ γεγονότων

Μ' ἐννοια σοβαρωτάτη

Κάποιε πηγὴ γελώτων,

Κάποτε χωρὶς ἄλατι.

Πάλι λοιπὸν μᾶς ἔπασσε
'Υπεροπλίας φούρια,
Κι' ἀμέσως παραγγείλαμε
Πολεμικὰ καινούργια
Ποὺ σὰν τὰ παραλάβουμε
Εὐθὺς θὰ τ' ἀφοπλίσουμε
Και γι' ἄχρηστα σιδερικά
Πάλι θὰ τὰ πούλῃσουμε.

~

Μᾶς γράφουν ἀπ' τήν Κέρκυρα:

«Εξηκριβώθη πλέον
«Ἡ ἐνοχὴ τῶν τρομερῶν
«Και φοβερῶν Κουμπιῶν
«Και εἶπε, λέν, ὁ Πρόεδρος
«Στὸν Τάκη τὸν Κουμπιῆ:
«Νὰ εἴ κανεῖς ἡ νὰ μὴ εἴ,
«Κοῦ-μπὴ ὅρ νὸτ κου-μπὴ;»

~

Εἰς ὅλους τοὺς λιμένας μας,

«Ὅσο κι' ἂν δὲν πιστεύετε,
Τὸ πλεῦρισμα τῶν βαποριῶν
Και πάλιν γενικεύεται.
Και οἱ λεμβοῦχοι σύμφωνοι
Γιὰ πλεῦρισμα, ἀρχίζουν
Και γιὰ ἀποξημίωσι
Τοὺς ὑπογερούς... πλεуρίζουν!

ΧΑΡΙΝ ΤΙΝΟΣ;

— 'Ο γιαιτός ἀπηγόρευσε στὴ γυναῖκα μου νά μαγειρεῖ.

— Χάριν της ὑγείας της;

— 'Οχι, χάριν της ιδιότης μου...

'Ο ἄλεον θαρραλέος

'Ολίγον ἐπροχώρησε

— Στῆς μάντρας τὴν γωνιά

νὰ ἰδῇ, στὴν γειτονιά.

Μήπως συμβαίνει τίποτε

Μὰ μόλις στοιβεί τὴ γωνιά

'Ακούει μιά φωνή:

— Πιάστε τον! τὸν παλάνθρωπο!...

Μᾶς ἔκλεψε τ' ἀρνί!

Στὴ μάντρα ποὺ γλεντοῦσαμε

'Ασυνασθήτως μπαίνω

Και βλέπω δι εἰσιπε

Τ' ἀρνί μας τὸ ψημμένο.

Ποὺ νὰ της ξεῦρω φίλε μου

Τέτοιες βρωμοδοσιλεῖς;

'Ητανε κόλπο φαίνεται

'Αθηναϊκὲς σιλουέτες

Νιέν Μ.

Μία ἀπὸ τὰς κομφοτέρας ἐμφανίσεις ἐποχῆς μας, με τὰ θαυμασιὰ ἐμπνεύματα. Εἶναι ἀεικίνητη και τρελάινεται γιὰ τοιοῦτες εἰτε στὴ σχάρα, εἰτε τρυπητὴ ὡς... παρατσούκλι (δὲν λέγω τίς) ὁποῖον δμως εἶναι τό δεξὶ χέρι εἰς τὴν πολὺλοκον ἐργασίαν του.

'Οταν θυμῶνῃ εἶναι ἀπολαυστική, ἀλλὰ περισσότερον ἀκόμη διασκεδαστική δταν κῶνεται με τὸν θεατρικὸν συγγραφέα 'Αντὸν νεαρόν αὐτὸν Βαλεντινόν.

Τὸ δνεαρόν της εἶναι ὁ κινηματογράφος, εἶται, εἶναι πολὺ πιθανόν νὰ ἴδωμε μὴ ἐπὶ της δδόνης τήν κομφοτέραν 'Αθηναῖαν ἐμφάνισιν.

Τὰ ωραιότερα νεύμερα τῶν ἐπιθεωρητῶν

ΕΝΑΣ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

'Οταν ἤμουνα μικρούλης
Και φορούσα τὰ κοντά,
Μοῦ ἐρχόταν στὴν νταντὰ μου
Μιά ἐπιθεσι νά κάνω...
'Αλλὰ μὰ και δὲν μοῦ εἶχε
'Ο πατέρας μου νταντὰς
Εἰς τίς ξένες τίς νταντὰδες
Χαϊδεύομουν ἐπάνω!...

Στὸ σχολεῖο φιλενάδες
Εἶχα πάντα δύο-τρεις
Και μες τοὺς συμμαθητὰς μου
'Ἡμουν ἕνα εἶδος... Λέων!
Κι' δταν μ' ἔχανες γιὰ ὥρες
Θὰ μπορούσες νά με δοῖς
Νὰ φυλάω τοῖλιες πάντα
Στὰ σχολεῖα τῶν... θηλειῶν!

Εἶχε δοῦλα ὁ μπαμπὰς μου
Σὰν τὸ κρῖο τὸ νερό
Μὲ κορμὶ σφιχτοδεμένο
Και με μαρμαρένια στήθη
Τὴν κυττάζω, μοῦ γουστάρω
Και χωρὶς ν' ἀγοπορῶ
Τὴν βουτάω ἕνα βράδυ
Και της σκάω τὸ παραμῦθ.

Εἶχε ἕναν ἐρωμένο
Χασικλὴ και μαγκλαρά
Ποὺ της μάσαγε τὸ χεῖμα
Και τὸν εἶχε στὸ στομάχι.
Μὰ σὰν ἔστριβε ὁ μάγκας
Εἶχα πάντα ἐγὼ βρεῖα
Και ρετῶλι ἀπὸ δοῦλα —
'Εξηγόμενα ἐν τάχει!...

Ρε φράν.

Κ' εἶται ἀπὸ μικρὸ ἀγόρι
Πέθανε γιὰ μασοφόρι
Χήρα, παντρεμένη, κόρη
Πῶς;
Εἶναι ὁ μόνος μου σκοπός!

Αὐτὲς ἡ πατολιές
Κόλπο ποὺ μᾶς τὸ ἔκαμε
— Καὶ ποῖος θὰ τὸ πιστέψῃ;
'Εκείνος ποὺ ἀπεφάσισε
Τὸν τράγο μας νὰ κλέψῃ.
'Ἡ μάντρα ἦταν χαμηλὴ
Και μ' ἕνα σάλτο ἐμπήρε
Εἶχε νὰ χάσῃ τίποτε;
Ψημμένον τὸν εὐρίσκε!
Κ' εἶται ποὺ λέτε φίλε μου
Μετὰ μεγάλου πόνου
Δίχως ἀρνὶ περάσαμε
Τὸ Πάσχα...
Α' — Καὶ τοῦ χρόνου!...

ΤΕΛΟΣ